

MĚSTSKÁ KNIHOVNA
ČESKÝ TĚŠÍN

STANĚ SE SPISOVA- telem s...

Sborník **7.** ročníku
prací **7.** soutěže
ve tvůrčím psaní

Vydavatel

Městská knihovna Český Těšín

Redakce / Dana Zipserová

Grafická úprava / Barbara Szpyrcová

květen 2022

Sborník **7.** ročníku
prací **7.** soutěže
ve tvůrčím psaní

STANĚ SE SPISOVA- telem s...

Petrou Braunovou

Písemné práce

Městská knihovna Český Těšín

2022

Úvod

Milí přátelé,

dostává se vám do rukou sborník vítězných prací ze 7. ročníku mezinárodní soutěže ve tvůrčím psaní pod názvem „Staň se spisovatelem s...“ určené dětským čtenářům z veřejných knihoven v Českém Těšíně, Cieszyně (Polsko) a Daruvaru (Chorvatsko). Každá země měla svého autora, v Českém Těšíně soutěž vedla spisovatelka knih pro děti a mládež Petra Braunová.

Ve sborníku si můžete přečíst celkem osm vítězných prací žáků a studentů z českotěšínských škol. Námět letošního ročníku znělo „NIKDY BYCH NEVĚŘIL/A, ŽE...“ Toto téma vybídlo mnohé mladé tvůrce zabrousit do žánru sci-fi nebo fantasy a vylíčit např. nečekané situace při skocích časem či vlastní proměně do těla hmyzu. Ostatní pisatelé zůstali v reálném světě a popisovali svízelné i smutné události, které je potkaly v jejich mladém životě.

V obou kategoriích (6. - 7. třída a 8. - 9. třída) jsme měli možnost si přečíst velmi zajímavé a nápadité práce, bylo jich bezmála padesát, a nebylo jednoduché vybrat ty nejlepší.

Všem zúčastněným děkujeme za příspěvky, věříme, že si odnesli mnoho zajímavých podnětů z literárních dílen se spisovatelkou Petrou Braunovou. Přejeme jim, aby je tvůrčí duch neopouštěl.

Jana Galášová

ředitelka Městské knihovny Český Těšín

Petra Braunová

Vystudovala Střední ekonomickou školu, krátce na to pracovala jako sekretářka a po otevření hranic v roce 1989 se rozhodla „poznat svět“. Několik let působila ve francouzských a belgických rodinách jako au-pair. Své bohaté zkušenosti z tohoto období pak zúročila v knížce Česká služka aneb Byla jsem au-pair. Po návratu domů se stala průvodkyní po Praze, pak byla zaměstnaná u firmy zabývající se výpočetní technikou.

Debutovala Rošťákem Oliverem (2003) a poté už publikovala každým rokem – knížky pro menší čtenáře (trilogie o Kubovi a Oliverovi, Tramvaj plná strašidel), pro kluky (Ztraceni v čase, 3333 km k Jakubovi, Dům doktora Fišera), pro dívky (Ema a kouzelná kniha, Borůvkové léto s Terezou) i pro dospělé (Pozorovatelka, Kalvárie, Klub radostí dnešního dne). Získala mnohá ocenění a je spisovatelkou na volné noze. Dnes má na svém kontě asi třicet knih.

Má tři děti, Olivera, Marii a Johanku a v současnosti žije v Měčíně, kde renovuje svůj vysněný dům a pořádá dětský divadelní spolek.

Vítězové

I. Kategorie

1. Zuzana Orságová
2. Adam Sabela
3. Adam Cieslar

II. Kategorie

1. Sara Strečanská
2. Zuzana Slobodová
3. Alžběta Dittrichová
4. Marek Sabela

Zvláštní cena

Petra Sikorová

Zuzana Orságová

Masarykova ZŠ a MŠ Český Těšín

Nikdy bych nevěřila, že se stanu šelmou

Rovnoprávnost není mezi lidmi, ale samozřejmě ani mezi zvířaty. I když ostatní můžou říkat, že všichni si jsou rovni, nemají pravdu. Každý člověk je důležitý, ale vždy někdo bude výš. Buď povoláním, titulem nebo oblíbeností.

Mám-li dobře vyjádřit myšlenku rovnosti zvířat, což mne samotnou napadlo během jediného lovu, musím říci: ani tady rovnost není. Bohužel je to tak. Vzpomínám na ty časy, kdy jsem se schovávala u maminky vlčice a vždy s obavami čekala, až mě nasytí. Ptávala jsem se tehdy mnohokrát, kde se bere tolik masa, které pokaždé přinesla. Odpověď zněla stále stejně: „Lov. Lov. Lov. Také se to naučíš.“ Bylo to jenom o trpělivosti, a ačkoli jsem neznala pravý význam těchto slov, těšila jsem se, až jednou přijdu do našeho doupěte, vystoupím před smečku a oznámím svoji první výpravu na lov. Poté budu opěvována, protože z mého úlovku se určitě najedí všichni. Už v mládí jsem vycítila, že toto spočívá ve vraždění nevinných. Přesto jsem se dosud nesetkala s takovou dávkou nenávisti ani s krvelačnými projevy mé „rodiny“. Nechtěla jsem. Nemohla jsem. Nedokázala jsem. Stále před očima vidím ten ustrašený výraz budoucí kořisti...

...Stojím uprostřed temných lesů našeho teritoria. Máma mě doprovází, táta přísně sleduje každý můj pohyb jako šakal své mládě. Navigují mě. Mám strach. Strach, že zklamu a již nezapadnu zpět do smečky. Pokud neuspěji, nepřijmou mě mezi sebe. To by pro mě mělo být dostatečnou motivací. Neohroženě kráčím v dál. Rozhlížím se a při tom doufám, že budu odvolána. Mé oko zbystřuje potencionální kořist. Zaměřím na ni svůj ostříží zrak. Na pár metrů ode mě se pase velmi mladá a pěkná srnka. Nerušeně uždibuje stonky rostlin a neopatrně nevěnuje pozornost jiným jevům. Nevšímla si mě. Přikrčím se proto a podle pokynů starších a zkušenějších sleduji směr větru. Dávám pozor, abych si vyhlédla útok proti vání. Srdce mi tluče vyděšením. Netoužím vzít někomu jeho mladý život, i kdyby to pro mě mělo znamenat zemřít hla-

dy. Smířila bych se s tím. Říkám si to teď, jelikož jsem se stále neocitla tváří v tvář boji na život a na smrt. Několik vteřin váhám, zda se rozběhnout a jít jí po krku. Nebo snad zbaběle prchnout do lesů a strpět neustálý výsměch svých vrstevníků? Dilema vrcholí. Pro co se rozhodnout? Vždyť je to prosté. Jen sebrat potřebnou odvahu postavit se vlastnímu osudu. Jsem vlčice. Masožravá vlčice. Strašná vlčice. Postrach všech. Přesto se mohu vzepřít a vést život v míru. Znovu se zamyslím nad tím, co jsem právě téměř vyřkla. Jak mohu žít v míru, když se mě stejně bude za všech okolností každý bát? V rozrušení opomínám být ostražitá a jsem odhalena. Srna zírá do prázdna, vidím, jak jí útlé nohy vypovídají službu. Zaregistrovala mou přítomnost. Strach má v očích a jistě také plnou mysl. Stojíme naproti sobě, přičemž ani jedna nejsme schopna mrknout nebo se jinak jakkoli pohnout. Ne. Nezvládnu to, hlasitě vyji, aby všichni lesní tvorové cítili mou vlastní vnitřní bolest. Ustoupím a odvrátím hlavu. Zabít ji by bylo špatné, toť soudím já, avšak jiní na to mají zřejmě odlišný názor.

„Ne!” vykřiknu ještě, jenomže to by nesmělo být až příliš pozdě. Včas jsem si nepovšimla útoku zuřícího otce, který po pár skocích mou oběť zardousil a zběsile orvával kusy masa. Krev tekla proudem, zavřela jsem oči. I já uvnitř krvácela. Toto se nemělo stát. Měla jsem tomu zabránit. Dát jí šanci, aby se pokusila o útěk. Aby to stačila. Opět mne najednou přepadá taková úzkost, zoufalství. Jsem zoufalec, který ani nemá to srdce plnohodnotně lovit. Opatrně pozoruji bezvládné tělo, jež se dávno poddalo. Nešťastně vyčkávám reakcí okolí. Proti mé vůli se zastydím, když si uvědomím, že jsem skutečně propadla u své první zkoušky dospělosti a vytrvalosti. Zkrátka se mi to jevilo správné. Bojím se pomyslet, z jakého důvodu nastal ten stud. Myslím, že nejsem jediná, kdo se nechce ani vidět. Maminka se krčí hanbou, jaké to vychovala dítě. Tatínek se zase zlobí a rozčiluje se. Nechápe, proč jsem nezaútočila, jakmile se mi dostala ta možnost. Zatímco odcházím, bezmocně svěším hlavu. Ztrácím se jim před očima. Věřili mi a já je zradila. Zradila jsem svou rodinu. Neodpustí mi.

Nyní sedím schoulená do kouta a klepu se hlady. S kručícím žaludkem zoufale šilhám po svých družích a přitom doufám, že se slitují, či mne pochopí. Je však zdánlivě nezajímám. Ani se nedivím, po tom co jsem dnes v poledne předvedla. Ulehnu. Chystám se ke spánku, ačkoli si velmi dobře uvědomuji, že usínat s oním zrádným prázdným břichem je pro mě naprosto nesnesitelné. Přesto

se pokusím. Nic jiného mi nezbývá. Nadzvednu se, zahlédnu svou matku, která má starost o mládě. V zubech nese jakýsi kus zkrvaveného stehna. Než stačím projevit neskonale vděk, otec něco podobného na místě zarazí. Vytrhne ho vlčici a odnáší zpět smečce. Nestojím mu za jediný pohled. Maminka smutní a následuje jej. Ještě naposledy zamžourám po ostatních, zavírám víčka a pomalu upadám do tmy. Dnešek byl náročný den, i když samozřejmě ne pro všechny uspokojivý. Alespoň pro mě ne.

Probuzení je kruté. Rozhlížím se po stěnách doupěte. Rozespale se stavím na nohy. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, co se vlastně v noci stalo. Volám, křičím, vyji, prosím. Žádám o reakci. Odpovědí je mi pouze mlžná ozvěna. Uprostřed se povalují kosti od včerejší večeře, nikdo se zde nenachází. Celá smečka je pryč. Zůstala jsem jenom já. Dalo se to čekat, protože tolik zklamání jistě nemohli unést. Na podobné situace jsem myslela také těsně před usnutím. Předchozího času jsem ale neuvažovala o tom, že by se mohlo stát něco takového. V žádném případě. Stejně se to děje a je to horší než noční můra. Ač se to jeví neuvěřitelným, pro mě se stávají skutečností nejhorší okamžiky vyvrženců. Zůstala jsem sama. Byla jsem donucena začít se starat o sebe samotnou. Bez cizí pomoci. Pobývám tady pouze já a má ukrutná touha po zvířecím mase.

Jakmile jsem se vzpamatovala z počátečního vypětí, vyrazila jsem na lov. Cestou jsem okusila výhonky rostlin a zjistila jejich divnou pachůť. Zřejmě to nebude to pravé „hovězí“. Putuji dál. Potkávám mnoho známých i neznámých bytostí. Prozkoumávám dosud nepoznané kraje, zvířata, pasti. Při setkáních si vždy nacházím něco, proč oběť ušetřit. Buď je moc malá a v tom případě se domnívám, že mě nezasytí, nebo velká, a proto zauvažuji, zda jsem ji schopna skolit bez asistence vlčí smečky. Určitě jim přijde přinejmenším zvláštní má oddělenost, jelikož není zvykem lovit samostatně. Již nemohu dál, jsem moc vyčerpaná. Klesám s jazykem na patře do měkké hebké trávy. Kromě hladu mě přemáhá žízeň. Toužím najít pramen, který nikdy nevysychá. A hle – přede mnou bublá potůček. Z posledních sil se tam doplazím a děkuji za zázrak. Hltám, myslíc na neutuchající žízeň.

Očnými panenkami mi prosvítá tajemná jiskra. Probouzí se mé niterné zvířecí instinkty. Nepatrně se nahrbím a vycením zuby. Propadám moci šelmy. Jsem

Adam Sabela

ZŠ a MŠ s polským jazykem vyučovacím Český Těšín

Nikdy bych nevěřil, že...

Je rok 2017. Na D1 se stala obrovská a brutální nehoda. Všechny nemocnice v Praze jsou plné. Všichni chirurgové mají plno práce. Na operačním sále je chirurg Sikorski.

Operační sál byl plný obav a strachu, ale Sikorski si byl jistý svým úspěchem. Sikorski musel udělat řez. Řízl a zdálo se, že je po všem. Najednou tep pacienta rapidně klesl. Všude stříkala krev a po deseti vteřinách se to stalo, tep pacienta klesl na nulu.

“Čas smrti?” zeptala se doktorka Nová.

“23:51“ odpověděla sestra bledá jak smrtka.

Sikorski odběhl na chodbu. Doktorka Nová šla za ním.

“Sikorski, počkej“ zavolala Nová.

“Byla to moje chyba“ odešel Sikorski.

Sikorského si zavolal primář Lucerna.

“Janku, deset let si neudělal jedinou chybu a teď jsi někoho zabil“ řekl Lucerna.

“Vím to taky a taky vím, že mě bude vyšetřovat ta dotěrná inspekce“. Odešel Sikorski.

“Vypadni“ vyhodil ho Lucerna.

Od té doby byl Sikorski míň a míň na operačním sále. Po týdnu přišla inspekce. Přišla proto, aby zkontrolovala Doktora Sikorského. Začalo to otázkami, ale pak se to zhoršilo a ptali se na detaily.

“Pane Sikorski, jaký jste měl vztah k zavražděnému“ Zeptal se inspektor.

“Neznal jsem toho člověka“ odpověděl Sikorski.

“Nezaplatil vám někdo, aby pacient zemřel?“ řekl inspektor.

“Co si o mně myslíte, že si mě někdo najal na vraždu nebo co?“ odsekl naštvaný a zneklidněný Sikorski.

Tři dny vyšetřovali, ale pak odešli. Sikorski se bál nejhoršího, že půjde do vězení. Po měsíci přišel dopis od inspekce a v něm stálo:

Pane Sikorski,

jsste odvolán z funkce proto, že jsste nedopatřením a vlastní chybou usmrtil člo věka na operačním sále. Doktoři, kteří v tu dobu byli na operačním sále, budou taky trestně stíháni. Všechny podklady o vašem propuštění jsou obálce, má je taky primář Lucerna.

Generální inspekce bezpečnostních sborů

Smutný, našťvaný Sikorski šel domů naposledy proto, že věděl, že musí prodat byt, aby zaplatil trestní stíháni. Celý večer hledal nový byt v nějakém městě daleko od Prahy. Po hodině našel hezký byt v malebném městě Telč. Po pěti dnech přišli stěhováci, kteří ho přestěhovali do Telče. Po nastěhování Sikorskému přišel email a v něm bylo něco zcela nečekaného.

Pane Sikorski,

doslechla jsem se, že končíte na chirurgii v Praze. Možná byste měl zájem o místo obvodního lékaře v Želetavě (město poblíž Telče). Jestli máte zájem, kontaktujte mě.

Mudr. Gejírová

Sikorski dlouho přemýšlel, jestli to přijmout anebo ne. Nakonec se rozhodl, že nastoupí na místo obvodního lékaře. První den se rozkoukal, ale druhý den měl deset pacientů a s dalším dnem bylo pacientů více a více. Sikorski si uvědomil a v duchu řekl:

“Tady je mi líp než na chirurgii proto, že je tady míň stresu a obecně je tady líp “
Pátý den po pracovní době Sikorski našel psa bez majitele, obvolal útulky, ale nikdo ho nesháněl. Tak si řekl, že aspoň bude mít kamaráda, kterého nazval Ford. Večer ho pes opravdu našťval. Rozbil vázu, která byla od jeho babičky. Sikorski psa vyhodil ven. Následující den Sikorského přepadli lupiči, ale pes, kterého Sikorski vyhodil, přiběhl a srazil lupiče na zem. Díky tomu Sikorski

mohl utéct a uvědomil si, že pes ho zachránil. I když ho vyhodil, tak se vrátil. Jeho staří kolegové z chirurgie s nim ani nepromluvili v tu dobu, co usmrtil člověka. Tohle byl důkaz, že jediný opravdový přítel, jakého Sikorski kdy měl, je pes Ford.

Sikorski se má líp než v Praze. Poznal svého psa Forda. Má míň stresu v práci. Nakonec mu jeho chyba otevřela novou cestu životem.

Sara Strečanská

ZŠ a MŠ s polským jazykem vyučovacím Český Těšín

Nikdy bych nevěřila, že...

Ozvalo se vyzvánění budíku. Nikola otráveně otevřel oči a vstal z postele. Nikdy bych nevěřil, že odlepit se ráno od postele je taková otrava, pomyslel si. Věděl ale, že za půl hodiny začíná škola. Naházel tedy na sebe rychle oblečení, šel do kuchyně, nasnídal se, vyčistil si zuby, popadl svou černou školní tašku a utíkal do školy.

Jak tak běžel, ucítil, že se mu něco přilepilo na podrážku tenisky. Rozhodl se to však neřešit vzhledem k tomu, že začátek hodiny se nemilosrdně blížil a neměl čas se nyní něčím takovým zabývat. Chvatem vběhl do staré šatny, přezul si boty a jen tak tak stihl dojít do třídy před zvoněním.

„Čau,“ pozdravil zadýchaně svého spolusedícího Petra a posadil se vedle něj. Petr se však na něho ani nepodíval, natož aby ho pozdravil. Nikola to radši nechal bez povšimnutí a vyložil si na stůl učebnice. To už ale do třídy rázně vkráčela paní Nováková, otevřela třídnici a začala zjišťovat, kdo chybí.

„Chybí Jana, Marie, Aleš...“, rozhlížela se Zuzka, která měla službu.

„Ještě možná Kristýna chybí...“

„Zuzano,“ pozvedla dějepisárka obočí nad dívčíným vyjádřením, „tak chybí ta Kristýna, nebo ne?“

Třída se potichu rozesmála. Zuzka se začervenala.

„Vlastně jo, Kristýna chybí,“ přikývla rychle a nato se rozpačitě porozhlédla.

„A Nikola tu taky není.“

„Já jsem tady!“ upozornil ji Nikola.

Paní Nováková ho ale nevzala na vědomí. „Takže Jana, Marie, Aleš, Kristýna a Nikola,“ zapsala do třídnice.

Nikola se nechápavě obrátil na Petra, ale ten si ho zase nevšiml, tak ho štouchl

loktem. „Vzbuď se, kámo,“ zašeptal. Teprve nyní se jeho soused ohlédl, ale jeho pohled nesměřoval na Nikolu. Pouze se krátce podíval jeho směrem a potom se zase otočil.

„Seš divnej,“ zamumlal Nikola a otevřel sešit, protože paní Nováková začala diktovat poznámky a on nechtěl, aby mu zase půlka zápisů chyběla jako minulý rok. Zjistil však, že si s sebou v ranním spěchu zapomněl přinést penál.

„Hej, Luky,“ zaklepal na rameno chlapci, který seděl před ním,
„máš propisku, prosím tě?“

Lukáš se však vůbec neotočil, ani když Nikola svou prosbu zopakoval o něco hlasitěji. Jakoby ho vůbec neslyšel. Zkrátka si dál psal poznámky. Nikola se tedy odhodlal k pokusu. Počkal, až přijde paní Nováková blíž, a když procházela kolem něj, natáhl se k Lukášově lavici a přímo z otevřenému penálu mu jednu propisku sebral. Bedlivě se na učitelku zadíval.

A vzápětí mu přešel mráz po zádech. Paní Nováková, jinak velmi přísná dějepisářka, která by za podobný vtípek dala ihned napomenutí, neudělala vůbec nic. Žádný mimický sval ve tváři se jí ani o malý kousek nezměnil. Přitom se dívala přímo na něj! Nebo snad... skrz něj? Nikola jí zamával před obličejem. Ani nemrkla a dál se procházela po třídě s ledovým klidem, diktujíc poznámky i v momentu, kdy Nikola vylezl na lavici a zahvízdal tak nahlas, jak jen uměl. A nejen ona – nepodíval se na něj ani jediný spolužák. Všichni si hleděli jen a pouze svých sešitů. Nikola neurčitě seskočil z lavice, přišel k vypínači a zhasl světla. Ve třídě okamžitě rozšuměly vzrušené hlasy a překvapené výkřiky.

„Ticho!“ okřikla paní Nováková žáky a energicky zamířila k vypínači, aby rozsvítila, ale Nikola to udělal sám a světla byla opět v normálu.

„Tak vidíte,“ sykla učitelka, „tahle budova je stará a elektřina občas vypadne. Proto tady nebudete dělat hluk. Pište dál!“

Nikola šokovaně vyběhl ze třídy. „Tohle není možný,“ vrtěl odmítavě hlavou, „tohle se přece nemůže stát, něco takového prostě nejde!“ Ledaže by mě chtěla moje třída napálit, pomyslel si okamžitě. Možná, že v jiných třídách mají trochu rozumu...

Vešel tedy bez okolků do vedlejší třídy, jejíž dveře byly náhodou otevřené. Uvnitř se právě učili prvňáčci psát pod dohledem milé mladé učitelky. Ani ona, ani děti však k Nikolovi nezvedli oči, když na ně promluvil. Účinek se dostavil, až když vyšel ven a zabouchl za sebou dveře.

„Jéé!“ ozvalo se několik hlásků. „Co to bylo? To je tady průvan?“
„Okna jsou zavřená,“ bylo slyšet udivený hlas učitelky.

Za moment otevřela dveře, vyhlédla ven – a očima přistála rovnou na Nikolovi, aniž si ho všimla. Prolétla zrakem po chodbě, přesvědčila se, že nikdo nikde není, a zavřela dveře.

Nikola se po chvíli zoufalého uvažování rezignovaně vrátil do třídy - s tím, že když vešel, se pár spolužáků podivilo samootvírajícím se dveřím, načež paní Nováková je šla otráveně zavřít. Nevěda, co má dělat, pomalu si sbalil své věci, zase otevřel dveře (tentokrát se ozval tichý smích a pár poznámek na adresu chatrné výbavy školy) a bezradně se odebral pryč.

V šatně si zul přezůvky a zašněroval si své ošoupané tenisky. Nerozuměl ničemu. Nechápal, proč si ho nikdo nevšímá, a tím méně chápal i to, zdali to na něj ušili za trest, nebo za tím stálo něco jiného, co nedokázal vysvětlit – něco, co způsobilo, že ho opravdu přestali vidět. A co rodiče? napadlo ho vzápětí. Také mě přestanou vidět? Budou mě hledat, nebo si mého zmizení ani nevšimnou? A která z těchto možností je horší?

Takové, a ještě další otázky se Nikolovi rojily hlavou cestou domů. Zničehonic si však uvědomil, že se mu pravá podrážka boty nepříjemně přilepuje k chodníku. Zvedl proto nohu, aby zkontroloval, co to je, a přitom si vzpomněl na onu věc, která se mu tam přilepila ráno. Tehdy si myslel, že je to žvýkačka, ovšem nyní to bylo roztáhnuté přes půl podrážky, a dokonce to i víc lepilo.

Krev mu ztuhla v žilách, když to spatřil. V žádném případě to nebyla žvýkačka. Bylo to hluboké a černé, tmavší než nejčernější černá díra. Zřetelně viděl, že se TO pomalu rozrůstá po celém zbytku tenisky. Ale nejhorší bylo vědomí, že sundat botu by už nepomohlo.

...

Ozvalo se vyzvánění budíku. Nikola otráveně otevřel oči a vstal z postele. Naštěstí byl vyspaný do růžova, ale školní autobus odjížděl za třicet minut a on nesnášel spěch. Proto na sebe rychle naházal oblečení, šel do kuchyně, nasnídal se, vyčistil si zuby, popadl svou černou školní tašku a utíkal na zastávku. Jak tak běžel, uviděl na cestě před sebou jakýsi malý temný flek, černější než nelesknoucí se zornička v oku, a ještě k tomu byl i o něco větší. Těsně před ním se mu podařilo zastavit, tak-tak že na něj nešlápl.

Zamyšleně se na něj zahleděl. Nikdy by nevěřil, že něco může být tak nehorázně hluboké a temné. Byl si jistý, že tu věc již někde viděl. Ale kde?

Zuzana Slobodová

ZŠ Hrabina – Ostravská

Nikdy bych nevěřila, že...

Spousta lidí nechápe, proč mám ráda uklízení. Pravda... V poslední době jsem si ho opravdu oblíbila. Spousta vůní, čisté prádlo i pocit čistoty mě týden co týden znovu a znovu na celé odpoledne přitáhnou a připoutají k naší, do běžova laděné a útulné koupelně. V ní taky trávím nejvíce času. Ručičky na hodinách spolu závodí a já se pokaždé ani nenadám a podvečer už je tady. Když skončí v pračce i poslední hadr s houbičkou, vezmu si židli a dívám se z okna ven. Na padající listy, na protější kopec, na mraky, na zapadající slunce... To je pak celá naše koupelna zbarvená do ruda.

Bydlím na kraji města v rodinném domku se třemi sourozenci, rodiči a psem Alíkem. Po náročném týdnu člověk i pes pořádného šlofíka ocení, a tak s naším zlobidlem vyrážíme v soboty na naše obvyklé ranní výpravy za město až kolem deváté. Sluníčka se vždy za celé dopoledne nabažím dosyta a po poledni s úsměvem na tváři a obědem v břichu nastupuju jakožto uklízečička s hadříkem v ruce na mou oblíbenou šichtu do koupelny.

Je jedna jediná věc, kterou na úklidu opravdu nesnáším. Pavouci... Hnusná, malá zvířátka, která se i přes veškerou mou snahu zas a znovu zjevují. „Proč zrovna já?! Tati! Je tady zase pavouk! Můžeš ho prosím vynést?“ vyruším tatínka, který měl zrovna v plánu jít si pro šroubovák do dílny. „Jasně Teri. Dej mi chvilinku a skoč mi prosím pro sklenici, ať ho máme do čeho chytit. Jedna byla myslím zrovna v myčce.“ Trochu vyděšená skáču velkými skoky do kuchyně. Vlastně... musím se sama sobě trochu smát. Ale když... ony to jsou tak hnusná zvířata. „Jen aby ta potvůrka neodlezla někam pryč“ šeptám si sama pro sebe. Na kuchyňském stole vidím ležet talíř s buchtou od maminky a neodolám, sednu si a zkusím. Je to jedna z mých oblíbených. Tyjo.. vzpomínám, že jsem chtěla už dávno mami poprosit o recept, ale vždycky na to zapomenou. „Teri! Jdeš už?“ ozývá se tátův hlas a já se rychle natáhnou pro sklínku. Ovšem v ten moment

se mi změnil svět před očima. „Kde máme tu sklínku? Musím jít zase...“ zastavil se a pokračoval: „Já mám ale statečnou dceru! Teri, tomu říkám překvapení!“ hrdě prohláší, pozorující sklínku s pavoukem. V duchu se sám pro sebe ptal, kde asi jsem, ale protože měl hodně práce, řekl jen: „No nic... Nemám času nazbyt. Běž pavoučku! Běž!“ a vyhodil mě z okna.

Nikdy bych nevěřila, že budu bezdomovec. A zároveň že se proletím tak dlouho. Coby pavouk, dopadla jsem lehce a hned začala přemýšlet, co se vlastně stalo a co budu dělat. Najednou mi byla snaha těchto osminohých zvířátek dostat se dovnitř zřejmá a naprosto vlastní. Představa, že bude každá má snaha dostat se dovnitř a co nejdéle tam zůstat zmařena, mě děsí. Bezdomovec jako bezdomovec... „To se může stát snad jenom mně!“

Naštvaně a pomalu se loudám naší zahradou, k pro mě v tuto chvíli obrovitánskému domu. Plán číslo jedna a zároveň jediný plán, který jsem schválila, byl vylézt po stěně do okna koupelny, obhlédnout situaci a případně něco podniknout. Aspoň bych nebyla tady venku na zimě. Lézt na lezeckou stěnu chodívám ráda, ale řekněme si to na rovinu. Toto byl trochu jiný level. Zvlášť když člověk, teda vlastně pavouk, ví, že ho tam nečeká nic milého, i když tam bydlí, má tam svou postel, rodinu...

Moje obavy se naplnily, a v okamžiku kdy jsem se unavená jako běžec po maratónu v koupelně slanila na pavučině z parapetu na pračku, začala opravdově spoušť. Moje starší sestra Barča, která se nejspíš pustila do úklidu koupelny místo mě (nebo spíš místo mého ještě nedávného já) si mě hned všimla a začala nahlas pištět. „Vždyť už jsme jednoho vynesli!“ No a mně nezbývalo nic jiného, než vzít nohy na ramena, což ve stejný moment udělala i Baruš. Neptřebovala jsem být totiž chycena a znovu vyhozena, což se před chvílí stalo nejspíš i mému kámošovi pavoukovi z koupelnového uklízení. Z úklidu jsem si pamatovala kde co je, kde je nějaký ručník, sušák, smeták, zkrátka a dobře nějaká úniková cesta, po které jsem se v mžiku dala na útěk. Zamrazí mě a hrkne ve mně v momentě, kdy probíhám před zrcadlem. „Brrr. Fakt ošklivé!“ Jediným možným úkrytem byla škvíra pod umyvadlem, a tak k ní mířím a spatřuji v ní útočiště. Koneckonců to pavoukovství (nebo jak to nazvat) mě opravdu pohltilo a i když přemýšlím jako člověk, mám pavoučí nápady (například jsem

dostala chuť na mouchu). V momentě, kdy vbíhám do škvíry pod umyvadlem, rozhostí se kolem mě tma. Hluboká a černá tma, ve které by se dalo skoro až plavat. Někde z dálky slyším hrát hudbu a usoudím, že si ji asi někdo pustil k uklízení. Ale přijde mi čím dál povědomější a hlasitější, pořád blíž a blíž, i světla kolem mě přibývá.

Na okamžik zavřu oči a když je otevřu, ležím v posteli a u hlavy mi zvoní budík. Vmžiku sedím, mrkám kolem sebe a vstřebávám zážitky poslední noci. „To byl zase sen!“ mrmlám si pro sebe. „Tak si ho nezapomeň přes den zapsat do tvého deníku snů! Třeba někdy vydáš knihu. A prosím vypni už ten budík. Jo, a dobré ráno!“ ozývá se hlas čerstvě probuzené Barči, se kterou sdílím poschoďovou postel i pokoj. „Dobré, dobré...“ odpovídám, vypínám hudbu a rozplácnu se zpátky na postel. To byl zase zážitek! Ale ti pavouci to fakt nemají lehké...

Alžběta Dittrichová

ZŠ a MŠ s polským jazykem vyučovacím Český Těšín

Nikdy bych nevěřila, že nás to potká...

Abyste to všechno pochopili, bylo léto 2072, byl krásný letní večer. Slunce se chystalo ke spánku, a proto než nastane noc plná splněných přání a pohádkových snů, přikrylo oblohu zlatou barvou.

Po obyčejné cestě si to kráčela náctiletá dívka. Byla na prázdninách u své babičky na venkově. Zbožňovala to tady, vždycky se sem těšila, až si užije dva měsíce bez školy. Samozřejmě jí na konci pobytu její bratrance a sestřenice, a že jich bylo požeňnaně, lezli na nervy.

A proto se rozhodla prozkoumat jedno místo. Byl to strašidelný dům, který se nacházel na kopci za babiččíným domem. Když byla malá, vždycky kolem toho místa s rodinou procházeli a její starší bratr jí vyprávěl hrůzostrašné historky. Tento večer se chtěla překonat a jít kolem toho hrůzu nahánějícího místa sama. Celou cestu si věřila, ale když viděla tu obrovskou a opuštěnou budovu, zařadila zpátečku. Vtom si ale všimla velké louky a lesa nedaleko od místa, kde zrovna nerozhodně stála. Chtěla co nejdříve utéct zpátky domů, ale zároveň jí lákalo si na tu louku lehnout a pozorovat oblohu, na které řádilo tisíce barev.

Rozhodla se pro tu lepší možnost a vydala se směrem k lesu, za kterým na ní čekal příjemně strávený zbytek dne. Prodírala se lesem, skrz otravné větvičky, které se jí zamotávaly do jejích světle hnědých loken. Štrádovala si to k malé říčce, kterou svižně přeskočila a tehdy se to stalo.

Byla na druhé straně, na straně, kde byl rok 2022, přesunula se o 50 let dozadu. Samozřejmě, že to nepoznala, ale cítila, že se něco stalo. Nevěnovala tomu pozornost.

Jí zajímala dívka, která se na ní zaraženě dívala. Bylo to jako kdyby měla před sebou zrcadlo.

“Proč vypadáš jak já?” zeptala se jí ta holka, která byla překvapená stejně tak jako ona.

“Ne, proč ty vypadáš jako já?” zeptala se pro změnu ona.

“Že bych měla dvojče? Néééé. Jak se jmenuješ, vetřelkyně, vždyť ses tady objevila z ničeho nic.”

“Já jsem Liath. A ty?” zeptala se té záhadné dívky, která na ní doslova zůstala s otevřenou pusou zírat.

“Já se jmenuju úplně stejně” sdělila jí dívka.

“Cože? To je nějaký vtip, ne?” na to její dvojnice zavrtěla hlavou.

“Vůbec nevím, co se děje. Počkej, kterého ses narodila?” zeptala se jí.

“14.7. 2058. Je mi čerstvě čtrnáct. Jseš v pohodě?” zeptala se, když viděla, jak zbledla.

“U nás je rok 2022.” Ticho.

“U nás je o 50 let víc.“ Na to obě začaly pištět. Až se obě uklidnily, Liath z roku dvacetdva zahltila Liath ze sedmdesátého druhého všemožnými otázkami.

“Hele a ukážeš mi, kde teď bydlíš? Jako abychom zjistily, kdo vlastně jsme, nebo chápeš mou pointu ne?”

“Já nejsem zdejší, jsem tady na prázdninách u mé babičky, víš.” a přitom Liath 72 vytréštila oči. Zřejmě si uvědomila nějaký důležitý fakt.

“Co je, co se děje?!” optala se se starostí druhá Liath.

“Já se jmenuju podle mé babičky, která tady vyrůstala.”

“No a?” nepochopila Liath 22.

“No a to by znamenalo, že můžeš být moje babička.”

“To přece nejde...Hele a jseš si opravdu jistá, že se tvoje babča narodila ve stejný den jako my?” zeptala se Liath 72.

“Jasně, že jo, proto se taky jmenuju podle ní.”

“Hustýý...tak pojď. Víš, co se stalo v roce 2020? Jen abys byla v obraze”, vedla jí z lesa směrem k jejímu domovu.

“Začala pandemie coronavirus, takže karanténa, vy jste se učili přes ty zastaralé počítače a kysli jste doma přes dva roky. To mi vyprávěl děda, vždycky si stěžuje na to, jak jste se nemohli s kamarády vidět a že to bylo úplně strašné. Ale ty jako babička jsi vyprávěla, že tě to zase něco naučilo”, vysypala Liath informace na svojí údajně babičku.

“Jo to máš pravdu, jako ano byl horror, ale přinutilo nás to si vážít školy, ka-

marádů, toho, že jsme volní. Nosit roušky bylo otravné, ale kdosi se je naučil šít, jiní zase začali hrát na různých nástrojích. Třeba já jsem nejraději ze všeho pekla, a potom, když už jsme mohli chodit do školy, jsem tím krmila svou třídu. Samozřejmě mělo to i negativní vliv na nás jako děti, třeba kluci začali hrát nějaké počítačové hry, nebo tím, jak jsme měli on-line školu, na učení někteří dost kašlali, a mě se třeba zhoršil zrak, jako spoustu dalším. A zase na druhou stranu, já jsem přišla na to, jak se líp učit, a opravdu po karanténě mám mnohem lepší průměr ve škole než kdy dřív. No a o válce jsi slyšela?" Zeptala se jí opatrně.

"Jo taky se o tom normálně učíme, ale nikdo o tom rád nemluví", vysvětlila Liath. "Jasně to chápu, je hodně smutné, že i v dnešním století se něco takového děje. A aspoň ti to vysvětlím tady v té jiné dimenzi, nebo co to je..."

Všechno to začalo v únoru tohoto roku, kdy se začaly objevovat nějaké naučná videa od youtuberů, jestli víš, co to je, a já jsem je neviděla, nějak jsem nerozuměla té situaci a co se vlastně děje. Jasně, jako věděla jsem, že něco s Ruskem a Ukrajinou, a to bylo tak všechno. Všechno ke mně dolehlo až když bylo pozdě. Byl to asi čtvrtek, zrovna týden po olympijských hrách, tuším, že 24.2.2022, den, kdy Rusko napadlo Ukrajinu. Myslím si, že my děti jsme si neuvědomovaly vážnost toho dne a té celé situace. Ty dny byly hrozné. A strašně těžké na psychiku, měli jsme zůstat v obraze, ale těch informací bylo nespočet, myslím, že každý v nitru trpěl." Obě se zastavily před velkým rodinným domem.

"Týjo to muselo být hustý, vůbec si to nedokážu představit" Starší Liath se na ní podívala se zdviženým obočím.

"To nikdo, ale pokud ti slovo hustý evokuje naprosto příšerné, tak budiž. Jo a tady si doma." a ukázala dům, který malá Liath moc dobře znala. "Tady bydlí babička."

"Zlato, tak teprve tohle je hustý, takže já jsem tvoje bábi. Neuvěřitelné. Hele a jak se jmenuje tvůj děda?" Šibalsky se na svou vnučku podívala.

"Tak to mi moc nepříjde fěr, co kdybych ti to řekla a ty by sis dědu nevzala. To bych tady vůbec nemusela být, stačilo by změnit jediný detail a všechno by bylo jinak, takže na to ani nemysli, já nejsem spojka."

Liath22 teatrálně zalapala po dechu. "Takhle bys neměla se svou babičkou

hovořit, mladá dámo.” Mladá dáma jí na oplátku se smíchem štouchla. “Měla bych se vrátit, než něco zpackáme. Ale jsem moc ráda, že jsem tě poznala z jiného úhlu, než jako chápeš babičku, ale spíš jako kámošku.” řekla s úsměvem na rtech Liath 72. Obě se vydaly zase směrem, kterým přišly.

Obě byly rády za tak divný večer, který jim dal hezkou vzpomínku, které sice nikdo nebude věřit, ale hlavní je, že pro ty dvě znamenal hodně. A já, jakožto třetí Liath v rodině, nemůžu uvěřit, že se tohle mojí mamince a prababičce stalo. Rozhodně ale vím, že za to byly vděčné...

v tom, čemu jsem se kdysi bránívala. Zběsilost následujícího počínání mi udává směr i cíl. Skrz vyčerpání vběhnu do nejhlubší části revíru, odkud mne ještě nevyhnali. Hlad se zdá být nepřemožitelným, a když se v dosahu objeví kořist, neznám slitování. Bezhlavě se vrhám na oběť, jejíž bolestný řev mne již neodrazuje. Ukojím svou chorobnou touhu po mase, která se v předchozích dnech rozrostla do nevídaných rozměrů. Stěží vydechnu, načež dech nabírá na rychlosti.

Ustrašeně se dávám na ústup. Kaluže krve, v jejichž červeni leží skolené zvíře, vtékají do těsné říčky, ze které mládě krátce před incidentem pilo. Krev ji zbarvuje do nádechu rudé červené. Konečně propukla má krvelačná schopnost lovit. Nevím, zda se mám radovat, či nikoli. Úděl, kvůli němuž mě opustila smečka v čele s přísným otcem, je mi souzený. Mám sice právo svobodně se rozhodnout, kam se dále bude ubírat můj život, však to mé podvědomí nepřijalo. Nejsem vázána, stavím se k situaci čelem. Odchod ostatních vlků zapříčinil mé sebeuvědomění. Stala jsem se šelmou.

Tohle byl můj příběh. Svě vyprávění končím slovy: Neexistuje rovnost mezi zvířaty. Vždy zde bude někdo nadřazený a někdo, kdo pro svou slabost bude obětován. Přesto je svět krásný, ačkoli plný nespravedlnosti a soužení. Jednou si zajisté někdo vyhlédne mě a potom nedostanu další šanci. Šanci být lepší. Následně zemřu, aniž pochopím, kolik dobrého jsem vykonala. Před sebou uzřím pouze odlesk svých obětí. Těch, které jsem zadávala, abych uspokojila vlastní vlčí žaludek.

Marek Sabela

ZŠ a MŠ s polským jazykem vyučovacím Český Těšín

Nikdy bych nevěřil, že...

Nikdy bych nevěřil, že nenávist souseda ke krtkům dojde až tak daleko. Stalo se to na jaře před pár lety. Soused Potůček byl poněkud znaven z krtků, tedy přesněji z těch kopečků hlíny, které se každé ráno objevovaly na jeho zeleném trávníku, který se nacházel po celé ploše jeho často upravované zahrady.

Soused Potůček nebyl moc vysoký a myslím, že nebyl nijak pohledný. Chodil skrčený a kvůli jeho velikému břichu vypadal jako brouk. Nosil červenou, kostkovanou košili, černé pracovní kalhoty, červené kroksy, dlouhý černý frak a jedinečnou kšiltovku. Právě jeho černá kšiltovka způsobila, že jsem mu nikdy neviděl do tváře. Pan Potůček pracoval na noční směny jako správce budov, a když se každé ráno vracel domů, zakopával o krtince.

Jeho krásný malý červený domek s černou střechou obklopovala obrovská zahrada, ve které rostlo neuvěřitelné množství květin, díky kterým zahrada zářila od března až do listopadu. U plotu se nacházel menší skleník, ve kterém soused pěstoval papriky, rajčata a lilky. Ve středu tohoto jedinečného místa rostla velká višně, která byla dominantou zahrady. Soused měl také dva kokršpaněly, kterým postavil boudu v rohu zahrady.

Když se Jiřík - Potůčkův soused vracel domů, potkal pana Potůčka u plotu. Soused byl rudý jako rajče a rychle tahal nějaké plynové lahve za dům.

„Dobrý den.“ řekl Jiřík.

„Dobrý den, chlapče.“ odpověděl soused Potůček.

„Co se vám stalo?“ zeptal se Jiřík.

„Nic se nestalo! Jen ty potvory mi rozryly zahradu. Po celé zahradě jsou kopce hlíny. To byla poslední kapka, já už jím ukážu zač je toho loket“ vyhrkl ze sebe. Jiřík neměl zapotřebí se dál vyptávat a tak dál pokračoval v cestě. Když dorazil

k zelené brance od své zahrady, odemkl ji a vešel na dlážděný chodník. Najednou se ozvala rána jako z děla. Jiřík se značným znepokojením zjistil, že tento zvuk přišel od souseda Potůčka.

„Co tam ten stařík zase vyvádí?!“ řekl sám pro sebe Jiřík a okamžitě vyběhl na ulici a vyrazil přímo ke dveřím, které vedly do zahrady souseda.

„Pane Potůčku, stalo se vám něco?!“ zavolal Jiřík. Nikdo neodpověděl. Zděšený Jiřík rychle otevřel dveře a rychlým krokem zašel za dům.

Když viděl tu zkázu, došly mu slova. Vypadalo to tam jako po bitvě u Waterloo – všude byla hlína, po zahradě běhala dvojice zmatených kokršpanělů, na zemi ležely plynové lahve a na celkem zdevastované višni visely zahradní hadice. Některá okna skleníků byla značně poškozena. Když se Jiřík podíval na dům, přešel mu mráz po zádech. Na místě kde kdysi byla stěna, se objevila obrovská díra, ve které ležel soused Potůček. Nutno dodat, že v tomto momentě pan Potůček opravdu připomínal svým vzhledem brouka.

„Co se vám přihodilo?“ rychle se zeptal Jiřík.

„Chtěl jsem skoncovat s krtkem!“ hlasitě odpověděl trochu nahluchlý soused Potůček.

„Proč je tady ta obrovská díra a zahrada je vzhůru nohama?“

„Chtěl jsem ho vyhubit plynem, jenže mi asi přeskočilo a hodil jsem tam sirku.“ odpověděl pán Potůček.

„Všemu rozumím, ale proboha, jak se vám podařilo vyhodit tu stěnu do vzduchu?“ otázal se z výrazem překvapení na tváři chlapec.

„Ne mně, ale krtkovi. Ten netvor se prokopal do sklepa, a když se vznítily plyny ...“ vyječel soused se slzami v očích. Jiříkovi bylo souseda velmi líto a při pohledu na rozbitý skleník, vsudy přítomnou hlínu, výbuchem zničené fialky, petrklíče nebo narcisy azdrceného Potůčka uvědomili si, že krtek vyhrál tento souboj naplně čáře.

„Pojďte pane Potůčku. Uvařím vám čaj a k němu přidám nějaké sušenky“ řekl chlapec.

„Děkuji, chlapče. To bude zase práce, to vše napravit.“ bědoval soused.

„Tím se netrapte pane Potůčku.“ povzbudil ho chlapec „To se nějak spraví“.

Jenže nespravilo. Muselo se nakoupit všechno, co bylo potřeba k obnově zahrady - cihly, cement, barvu, sklo, hlinu,... Avšak mohlo by se zdát, že tato akce skončila neúspěchem, ale opak je pravdou – po krtkovi nebylo ani stopy. Takže by se nabízelo: Soused vs. Krtek – 1:1.

Proč to vlastně vyprávím? Jistě, tento příběh připomíná článek z časopisu o ochraně přírody. Avšak mým cílem bylo poukázat na to, jaké hlouposti děláme, když jsme naštvaní a jednáme v afektu. Příběh souseda Potůčka je přesným příkladem tohoto častého jevu, který udělá více škody nežli požitku.

Petra Sikorová

Masarykova ZŠ a MŠ Český Těšín

Nikdy bych neverila, co bude dál...

Když jsem byla malá, moc ráda sis utahovala ze své smrti. Neustále si mi to musela nějak připomínat, i když si moc dobře věděla, jak to nesnáším. Pokaždé co jsi pronesla něco jako „To já už tady nebudu“, nebo „Toho už se já nedožiju“ mi běhal mráz po zádech. Nesnesla jsem pomyšlení, že mě tu necháš. Jen tak. Samotnou.

Bylo mi pouhých sedm let, když se nám oběma život změnil rychlostí blesku. Smrt mých rodičů byla jedna z nejhorších věcí v mém životě. I jako malé dítě jsem toho hodně cítila. Teď si toho už tolik nepamatuji, ale nějaké vzpomínky si sebou nesu pořád. Ty si se ale i přes tu velkou ránu, kterou způsobil odchod tvé jediné dcery, vzchopila a ujala se mě, jakožto malého dítěte, které potřebovalo domov. Dopřála jsi mi úžasné dětství, dávala jsi mi tolik lásky, kolik jsem si ani nezasloužila. Byla jsi ta nejlepší babička na světě. Moc dobře jsem to věděla a vážila si toho, že tě mám.

Pamatuji si to, jako by to bylo včera, když si mi oznámila tu hrůzostrašnou zprávu. Dva dny po mých osmnáctých narozeninách. Seděly jsme spolu u stolu v kuchyni a já se ládovala tvým báječným jablečným závinem. Najednou si na mě se slzami v očích vytáhla obálku, ve které stálo něco, co bych si ani ve snu nepomyslela.

Potom, co jsem si dočetla tvou lékařskou zprávu, jako by se svět zastavil. Slzy jako hrachy se mi kutálely po tvářích a já nemohla nic dělat. Byla jsem tak bezmocná. Milovala jsem tě a představa, že tě brzo ztratím, pro mě byla absurdní.

„Jak dlouho... to víš?“ vykoktala jsem ze sebe.

„Dva měsíce“ odvětila po chvíli.

Dva zatracené měsíce.

Tajila si to přede mnou tak dlouho a nenechala sis na sobě nic zdát abys mě neranila. Chtěla sis se mnou prostě užít každé možné chvílky.

Trávily jsme spolu co nejvíc času to šlo, užívaly si každého krásného společného momentu, který se nám ještě naskytl. Poslední dva měsíce to s tebou bylo hodně těžké. Měla si už velké bolesti a práce s tebou byla náročná. Velmi mě to psychicky vyčerpávalo. Vidět trápit se člověka, který byl pro mě vším, mě postupem času zničilo. Byla jsi ohromně statečná. Tvá nehorázná síla se projevovala každý jeden den, co jsem s tebou byla, až do konce.

Teď sedím v parku na lavičce a poslouchám pláč malého miminka v kočáru vedle mě. Přemýšlím a potichu si říkám: „Jaký budeš mít asi osud ty, prďolo?“. Je to už rok od tvého pohřbu a já tomu stále nemůžu uvěřit. Nikdy bych nevěřila, jak se mi ten můj život semele. Jsem si ale jistá, že nebýt toho všeho, co se mi kdy v životě stalo, nikdy bych nebyla takový člověk jako jsem teď.

Vzpomínám na tebe babi každý jeden den, moc mi chybíš. Děkuji ti za všechno. Za to, jak si mě vychovala a dala mi domov se vším všudy, i když to pro tebe nebylo vůbec jednoduché. Mám tě ráda, tak snad jednou tam nahoře.

Almanach
zwycięskich
prac **7.** rocznika
międzynarodowego
konkursu
literackiego

ZOSTAŃ
PISARZEM Z ...

Agatą Romaniuk

Biblioteka Miejska Český Těšín
2022

Wstęp

Drodzy Czytelnicy,

Już po raz trzynasty Biblioteka Miejska w Cieszynie zaprosiła młodych miłośników pióra do wzięcia udziału w Międzynarodowym Konkursie Literackim z cyklu „Zostań pisarzem z ...”.

Tym razem zmagania literackie przebiegały pod hasłem Jak pies z kotem?, a zadaniem uczestników konkursu było opisanie relacji pomiędzy psami i kotami. Wbrew pozorom świat zwierzolubów nie dzieli się ostrą linią na psi i koci obóz. Część z nas marzy o wielogatunkowej rodzinie, w której człowiek, pies i kot mogą żyć razem w harmonii. Inspiracją i wzorem dla uczestników były niezwykle powieści Agaty Romaniuk, patronki honorowej konkursu, z cyklu Kocia Szajka.

O tym, iż temat konkursu przypadł uczestnikom do gustu świadczy fakt, iż jury stanęło przed trudnym zadaniem wyboru najlepszych spośród 220 prac nadesłanych z całego powiatu cieszyńskiego.

Dziękujemy wszystkim młodym pisarzom za to, iż zechcieli podzielić się z nami swymi niezwykłymi historiami, czytelnikom zaś życzymy miłej lektury!

Izabela Kula
dyrektor Biblioteki Miejskiej w Cieszynie

Alina Madzia

Szkola Podstawowa nr 2 z Oddziałami Integracyjnymi

Nocna akcja

„Uwaga! Koty i psy, chomiki i szczury, jeże i wiewiórki! Od początku kwietnia są zapisy do wymarzonych prac. Czemu tylko ludzie pracują, czemu tylko ludzie zarabiają, czemu my nie możemy się wykazać?! Nie przegap! Przyjdź na ulicę Słoneczną do starej pralni!”

Tomasz Pies

Właśnie to przeczytałam w gazecie. Nie było podanej daty, więc tylko sprawdziłam, czy mój pan smacznie śpi po obiedzie i przesłam przez lekko uchyloną bramę. Szłam przez dłuższą chwilę, aż dotarłam do szarego budynku zarośniętego bluszczem. Z jednej strony odpadł już tynk, ale można było dostrzec, że kiedyś ściana była niebieska. Juz myślałam, że w gazecie podali zły adres, ale na drzwiach była kartka z napisem „Zapoiisy do pracy”. Bez zastanowienia pchnęłam je, otworzyły się z głośnym skrzyopnięciem. Było ciemno, zrobiłam niepewny krok do przodu. Ktoś zapalił świece, zobaczyłam starego psa. Szare futro opadało mu na oczy.

-O, dzień dobry!- powiedział zachrypniętym głosem- wreszcie mnie pies zaszczycił, same koty dzisiaj przyszły.

-Dzień dobry. Ja po pracę.

- Tak, tak, oczywiście..- odburknął grzebiąc w szafce- Do jakiego działu chce pan trafić?- wyciągnął kartkę i zaczął czytać- Listonosz, piekarz, księgowy, policjant..

-Policjant, poproszę.

-Jak pani ma na imię?

-Yoko.

-Jaka rasa?

-Labrador.

-Wolałaby pani rozwiązywać zagadki kryminalne czy...

-Zagadki kryminalne.

-Dobrze, mało zwierząt jest w tym dziale - powiedział stary pies- Prawdę mówię tylko jedno, nie licząc pani. Wieczorem będzie pierwsza zbiórka.

*

W umówionym miejscu stawiałam się o czasie.

-Dobry wieczór- powiedział wielki brązowy kot, gdy weszłam do pralni. Nigdy go jeszcze nie widziałam. Wbił we mnie świdrujące spojrzenie swoich zielonych oczu.

-Dobry wieczór- odpowiedziałam.

-Poznajcie się- powiedział stary pies- Yoko, to jest Karmelek. Karmelku, to jest Yoko. Musicie złapać bandytów, którzy sprejują Wieżę Piastowską. To jest wasze pierwsze zadanie. Współpracujecie razem. Mamy taki plan, że zakradniecie się tam i będziecie bacznie obserwować, czy coś się dzieje, dobrze?

Spojrzałam na kota, który właśnie lizał swoją prawą łapkę.

- To idziemy?- spytałam

-A mam jakiś wybór?- Karmelek przewrócił oczami i wstał z podłogi.

Gdy dotarliśmy pod wieżę, kot rozkazał:

- Ty tu zostań, a ja zajmę się sprawą. Psy zawsze wszystko psują.

-Co?! - krzyknęłam- Nie ma mowy, idę z tobą! Mieliśmy współpracować!

-Dobra, już dobra. Nie wrzeszcz tak- odpowiedział z widoczną irytacją- Chodźmy się ukryć i poczekajmy, aż się ściemni. Podobno bandyci przychodzą tu w nocy.

Schowaliśmy się w krzakach i czekaliśmy. Chciało mi się spać. Ledwo opanowałam nagły napad ziewania, ponieważ nie chciałam, żeby Karmelek uznał mnie za leniucha.

-Ej, coś się rusza!-wykrzyknął mój „kolega”.

Faktycznie zza drzewa wychyliła się wysoka postać, a za nią druga o wiele niższa. Nie dostrzegłam szczegółów, bo było bardzo ciemno. Poczuałam zapach farby i papierosów. Serce zaczęło mi szybciej bić.

-Co robimy? Idziemy?- szepnęłam.

-Nie, jeszcze nie. Musimy mieć pewność czy to oni. O, ten niższy wyciąga coś z torby...To sprej! Wkraczam do akcji!

-Wkraczamy- poprawiłam go

Na trzy-cztery wybiegliśmy z naszej kryjówki wprost na chuliganów. Ja szarpałam jednego za rękaw, a Karmelek wskoczył drugiemu na głowę. Szamotaliśmy się z nimi przez dłuższą chwilę.

-Nie damy rady! Biegnę po posiłki!- wysapał kot

Puścił mężczyznę i przebiegł przez trawnik do bramy. Zostałam sama z hultajami. Miałam pewien pomysł. Wskoczyłam na mniejszego z nich. Upadł, sprej wypadł mu z rąk i uderzył o jego głowę. Zasycał z bólu, masując czoło. W następnej chwili widząc, że drugi przestępca ucieka, chwyciłam go za nogę. Nie puszczałam aż do chwili, gdy Karmelek przybiegł wraz z policjantami. Od razu zakuli złych ludzi w kajdanki i poprowadzili do radiowozu. Zanim odjechali, jeden bardzo chudy komisarz pogłaskał nas po łebkach i dał nam po kabanosie. Opowiedziałam Karmelkowi, co się wydarzyło podczas jego nieobecności.

-A jak ci się udało zwabić tu policjantów?- spytałam , dogryzając ostatni kęs mojej przekąski.

-Wiedziałem , że stróże prawa mają nocny patrol koło rynku. Pobiegłem więc tam i próbowałem zwrócić na siebie uwagę, ale nie poskutkowało. Wskoczyłem na jednego policjanta i ściągnąłem mu czapkę z głowy. Wtedy dopiero ruszyli za mną na Wzgórze

Zamkowe.

-Dobra robota!-pochwaliłam go.

-Ty też się nieźle spisłaś. Bez ciebie by się to nie udało-odpowiedział kot, uśmiechając się lekko.

- To widzimy się jutro w pracy!- zamachałam mu przyjaźnie ogonem.

*

Księżyc oświetlał mi drogę do domu. Wszyscy już spali, tylko jedno auto jechało ulicą. Brama wciąż była uchylona, więc bez problemu weszłam do mojego ogrodu. Drzwi tarasowe nie były zamknięte, wśliznęłam się do środka. Zmęczona , ale zadowolona ułożyłam się wygodnie w moim legowisku. Mój pan nie zauważył mojej nieobecności. Nie mogłam się doczekać kolejnej akcji.

Jednak razem

Małe miasteczko otoczone górami. Widoki zapierające dech w piersiach, a wokół cisza i spokój. Prawdziwa idylla. W takim otoczeniu mieszkam ja – kot Ernest. Razem z moją pańcią mieszkamy małym, białym domku niedaleko rynku. Znam tutaj każdy kąt, a wszyscy mieszkańcy mnie znają. Wiem gdzie dostanę mleko i łakocie. Kto zawsze mnie pogłaszcze i gdzie mogę się wylegiwać, by nikt mi nie przeszkadzał. Lubie to spokojne beztroskie kocie życie. Moja pańcia jest przecudną osobą. W salonie mam swoją ulubioną poduszkę na kanapie, gdzie mogę godzinami leżeć. Takie jest moje kocie życie.

Pewnego dnia otworzyły się drzwi naszego domku i stanął w nich weterynarz. Z wrażenia stanęła mi sierść dęba. Co on tu robi? Byłem przerażony. Przecież jestem zdrowy, to po co tu przyszedł? Na dodatek taszczył ze sobą ogromną walizkę. Pańcia nie podzielała jednak mojego strachu. Jak go zobaczyła, od razu rzuciła mu się w ramiona. Też coś! Tak witać weterynarza? Patrzyłem na to wszystko ze zdziwieniem. W końcu mnie zauważyli. Cały drżałem z przerażenia. Pańcia wzięła mnie na ręce, mocno przytuliła i powiedziała do mnie:

- Erneście, to jest Piotr. Od dzisiaj będzie z nami mieszkał.

Na pewno się polubicie.

Świat mi zawirował dookoła. Mam mieszkać z weterynarzem pod jednym dachem? Ona chyba oszalała! Wszystkie koty w okolicy będą się ze mnie śmiały. Niestety, najgorsze było dopiero przede mną. Następnego dnia, gdy wracałem z porannego spaceru, w naszym ogrodzie ujrzałem ogromnego psa. Szczekał na mnie jak szalony. Wskoczyłem na ogrodzenie i zasyczałem na niego. Nie pomogło. Prychałem dalej. Niestety też bez efektu. Pies szczekał jeszcze głośniejsze. Wówczas wycedziłem przez zęby:

- Spadaj stąd. To mój dom i mój ogród. Ja tutaj rządzę.

Niestety nie reagował.

W tym momencie otworzyło się okno i weterynarz zawołał:

- Felek, uspokój się! To jest Ernest – kot Ewy. Musicie się dogadać, bo będziecie mieszkać pod jednym dachem.

Skołowaciały patrzyłem raz na weterynarza, raz na psa. Ja mam mieszkać z psem i weterynarzem pod jednym dachem? Niedoczekanie ich. Kto to widział, by pies z kotem żyli zgodnie pod jednym dachem! To ja jestem tutaj panem i basta. Musi to psisko zrozumieć.

Mijały tygodnie. Byłem już tą sytuacją mocno zmęczony. Pańcia nie miała czasu dla mnie, bo całym jej światem stał się weterynarz. Moja ulubiona poduszka na kanapie stała się ulubioną poduszką doktora. Pies panoszył się już nie tylko w ogrodzie, ale i w domu. Nawet jedzenie wyjadał z mojej miski. Musiałem mu schodzić z drogi. Skandal!

Pewnego dnia doktor był w pracy i mogłem spokojnie podrzemać na swojej podusi. Wróciła pańcia z pracy. Myślałem, że pobędziemy sami jak dawniej...

A tu nagle słyszę krzyk:

- Felek! Felek! Gdzie jesteś?

Pańcia wrzeszczała coraz głośniejsze. Uszy mnie bolały. Ten Felek ogłuchł, czy co? Leniwie ruszyłem z kanapy sprawdzić, co się dzieje. Wlazłem na parapet i widzę, że pańcia biega po ogrodzie jak szalona i szuka tego wrednego psa. Brama była otwarta...

Pewnie uciekł. Ucieszyłem się, bo wreszcie będzie jak wcześniej. Niestety, myliłem się. Kolejne dni były koszmarem. W dniu o niczym innym nie rozmawiano, tylko o tym psie, gdzie jest, co się z nim stało itp. Nikt się mną nie interesował! Już nie byłem nikomu potrzebny... Nawet miska była pusta.

Postawiłem zrobić na złość pańci i też wyprowadzić się z domu. Niech też się o mnie pomartwi. Przeczekał parę dni u znajomych kotów i wtedy wrócę. Taki miałem plan. Udałem się w stronę rzeki, gdzie w starej szopie mieszkała bardzo miła kocia rodzina. Na pewno mnie przygarną. Moja pańcia przynosiła im jedzenie i zawsze tam byłem mile widziany.

Gdy tak szedłem i rozmyślałem, usłyszałem ciche pojękiwanie. Rozejrzałem się, ale nikogo nie było widać. Chyba się przesłyszałem. Jednak nie, głos dochodził z pobliskich krzaków. Zacząłem się cichutko skradać, jak tylko kot potrafi. Pod krzakami leżał Felek. Ledwie go poznałem. Brudny i cały we krwi. Pewnie był ranny. Nie zauważył mnie jednak. Mimo, że go nie lubiłem, to zrobiło mi się go żal. Chciałem mu pomóc. Pognałem ile sił w nogach do domu. Zacząłem się łasić do pańci, a ta mnie odsuwała od siebie i mówiła:

- Ernest, daj spokój. Nie przeszkadzaj. Przygotowuję ogłoszenia. Może ktoś widział Felka i wie, gdzie jest.

Na te słowa podbiegłem do drzwi i zacząłem głośno miauczeć. Chciałem, by poszła za mną. Przecież wiem, gdzie jest pies. On potrzebuje pomocy. Pańcia nie reagowała, jakby mnie nie rozumiała. Zacząłem jeszcze głośniejsz miauczeć pod drzwiami. W końcu je otworzyła i posła w stronę kuchni. Dlaczego ona mnie nie rozumie? Miauczałem dalej przy otwartych drzwiach. Nachyliła się do mnie:

- Chcesz iść ze mną do ogrodu? Coś chcesz mi pokazać?

No wreszcie zrozumiała, o co mi chodzi! Biegłem bardzo szybko w stronę rzeki, a pańcia za mną. Zatrzymałem się przed krzakami. Pańcia usłyszała pojękiwania Felka i pobiegła w tamtą stronę. Zadzwoiła do Piotra, by przyjechał jak najszybciej.

Udało się Felka uratować w ostatniej chwili. Było z nim źle. Miał operację i powoli dochodził do siebie. Okazało się, że potrącił go samochód, a kierowca się nawet nie zatrzymał, by mu pomóc. Biedny Felek... Naprawdę było mi go żal, chociaż delikatnie mówiąc, nie przepadał za sobą.

Minął miesiąc. Felek dochodzi do siebie. Jest jeszcze słaby, utyka. Wie, że gdyby nie ja, to nie wiadomo, co by z nim było. Pańcia mówi, że jestem bohaterem. Relacje nasze się zmieniły. Może nie jest kolorowo, a le Felek na mnie już nie szczeka i nie wyżera karmy z mojej miski. Potrafimy godzinami spać na jednej kanapie. Nie wchodzimy sobie w paradę, ale też nie żyjemy jak przysłowiowy pies z kotem. Kto wie, może zostaniemy przyjaciółmi? Dziwne to brzmi, a le już nie prychem na jego widok...Może Piotr miał rację, że się pogadamy? Czas pokaże.

Hania Wieja

Alternatywna Szkoła Podstawowa w Cieszynie
(edukacja domowa)

Wichrowa opowieść

Przy Starym Lesie, na ulicy Miodowej, mieszkali dwaj przyjaciele. Mięta, która była żwawą, kremową kotką domową z pięknymi zielonymi oczami oraz Wicher, który był ładnym i młodym pieskiem rasy Golden Retriever.

Pewnego dnia spotkali się przy swoich ulubionych drzewach.

- Wichrze, jak ty się tu w ogóle dostałeś? I co zrobiłeś takiego, że masz skręconą łapę? - spytała kotka.

- Cóż wygląda na to, że bardzo chcesz wiedzieć...

- Tak, tak. Bardzo mnie to interesuje.

- No dobrze. - Wicher zawahał się i po chwili zaczął opowiadać. - Urodziłem się w lesie. Miałem trójkę rodzeństwa i strasznie ich lubiłem... - urwał, bo zauważył, że Mięta chce coś wtrącić – Tak? O co chcesz zapytać?

- Jak miała na imię twoja matka?

- No czekaj, zaraz do tego dojdę. Więc, wracając, pewnej nocy była straszna burza. Wszyscy bardzo się baliśmy...

Potem mama poszła mówiąc, że wróci, gdy tylko znajdzie spokojne miejsce na spędzenie tej nocy. I poszła. Nagle usłyszeliśmy straszny huk. W drzewo strzelił piorun, a my wiedzieliśmy, że tam właśnie poszła nasza mama. Przeraziliśmy się. Próbowałem pomóc mamie i zacząć do niej biec, ile siły w moich małych łapkach... ale nie zdążyłem i znalazłem ciało matki wystające spod drzewa.

- Ojejku! To straszne!

Jak ty to zniosłeś? - Spytała ze współczuciem.

- Przez całą noc czuwałem przy niej. Następnego ranka postanowiłem powiedzieć o śmierci mamy mojemu rodzeństwu... ale zbliżając się do naszej kryjówki spostrzegłem, że ich nie ma. To jacyś dwunożni zabrali moje rodzeństwo, kiedy zobaczyli je osamotnione. Postanowiłem nie użalać się nad sobą i znaleźć sobie jakiś nowy dom, w którym będę bezpieczny. Leżałem nieprzytomny na poboczu. Nie czułem tylnej łapy. Po chwili ktoś wziął mnie delikatnie na rękę i zaniósł do jakiegoś auta. Długo leżałem bez zmysłów aż pewnego dnia obudziłem się. Nie wiedziałem, gdzie jestem. Po chwili przyszedł pewien nieznanymi dwunożny w białym fartuchu i zaczął do mnie coś łagodnie mówić. Siedziałem tylko oszołomiony i zmęczony. Człowiek chyba to zauważył, bo ukuł mnie jakąś igłą i zapadłem w sen. Gdy ponownie się obudziłem, zaczęły wracać do mnie wspomnienia... burza, spadające drzewo, wypadek na drodze, Trufla i mój brak poczucia tylnej łapki... nagle przypomniałem sobie o mojej łapie. Próbowałem nią poruszyć, ale mi się nie udało. Zesztywniała mi.

- Zaczekaj, kim jest ta Trufla?

- To moja mama miała tak na imię.

- Aaa... dobra. W takich razie opowiadaj dalej.

- No więc... łapa mi zesztywniała i myślałem, że zaraz zwariuję. Ale na szczęście wtedy do pomieszczenia wszedł ten dwunożny w fartuchu. Podrapał mnie za uchem i dał mi coś do jedzenia. Trochę rozumiem ludzką mowę, więc usłyszałem, jak mówi do mnie tak: Nie bój się psiaku, znajdziemy ci nowy dom, w którym będziesz bezpieczny. No mniej więcej tak powiedział. Potem przez wiele dni siedziałem przy oknie tego pomieszczenia i zastanawiałem się, co teraz ze mną będzie. Pewnego dnia Biały Fartuch przyszedł z dwoma dorosłymi dwunożnymi. Były z nimi dzieci, które ciągle piszczały i podskakiwały. Chyba ze szczęścia, ale nie jestem pewien. Chwilę rozmawiali z Białym Fartuchem, a następnie ten wziął mnie na rękę i dał jednemu dziecku. Nie byłem pewny co mam teraz robić, ale pod wpływem impulsu zacząłem lizać tę roześmianą

twarz. Tak właśnie wylądowałem tu, obok twojego domu. Z moją łapą nigdy już nie było w porządku po wypadku. Ale, mam Ciebie. I cieszę się z tego niezmiennie.

- Twoja historia jest niesamowita...

I siedzieli dalej obok siebie, przyłgnięci do siebie futrami, w przyjaznym milczeniu.

Krótką historia długiej przyjaźni

Nazywam się Kapeć. Tak, to moje imię, niestety. Jestem dwuletnim pieskiem, porzuconym kilka tygodni temu, więc muszę radzić sobie sam. Śpię najczęściej na chodniku, jem ze śmietnika i jestem strasznie brudny. Cała moja sierść jest pokryta błotem i trawą, a ja, nie mam jak się umyć, bo jeśli czasami uda mi się dostać trochę wody, to muszę ją wypić, bo inaczej zdechnę z pragnienia. To moja rutyna. Mój smutny, ciężki los.

Dzień, gdy moja Pani mnie porzuciła, cały czas prześladowuje mnie w myślach. Leżałem wtedy na swoim legowisku, przy ciepłym kominku- oh, jak mi było błogo, okryty kocym, spałem smacznie, gdy nagle usłyszałem krzyk. Nie wiedziałem, co się dzieje, więc zerwałem się szybko z miejsca wypoczynku i poturczałem do kuchni, skąd dochodziły te straszne odgłosy. Zobaczyłem moją Panią, niesamowicie naburmuszoną oraz Maćka- mojego dotychczas jedyne- go, prawdziwego przyjaciela, z którym godziny stawały się miłsze, a nuda nie istniała. Kiedy tak wspominam, łezka mim odrobinę cieknie. Lecz powtarzam sobie: "Pamiętaj, Kapciu, musisz o tym zapomnieć." Ludzie potrafią krzywdzić, nawet kiedy nic nie robią, a może nawet wtedy krzywdzą najbardziej. Kończąc historię, mama Maćka zdenerwowała się, bo uczył się wręcz fatalnie i niby się mną nie opiekował, a sam mnie chciał, więc mama postanowiła wyrzucić albo jeszcze lepiej- wyeliminować jedyne szczęście syna.

Wstaję ze stery śmieci usypanej wieczorem i czuję, że to będzie dobry dzień. Nie potknąłem się o żadną puszkę, ani nie zostałem złapany. Zjadłem pożywnie śniadanie , bo ktoś zostawił karmę i zacząłem dogłębnie zwiedzać śmietnik. Śmieci były dosłownie wszędzie. Brama odgradzająca teren śmietnika była ledwo co widoczna, a był dopiero czwartek (śmieci brali we wtorek). Po nieudanych próbach okiełznania tego miejsca, położyłem się na swoje zaznaczone miejsce, by trochę odpocząć, gdy nagle coś smyrnęło mnie w ucho. Wystraszy-

łem się nieziemsko. Szybko skoczyłem na łapy, patrzę, a tu KOT, a dokładnie KOTKA, czyli... jeszcze gorzej.

-Co ty robisz?- zapytałem z oburzeniem.

-Oni mnie wyrzucili!Jak brudną chusteczkę!-szlochała kotka.

Bardzo mi jej było szkoda, więc powiedziałem:

-Hej, nie smuć się, będzie dobrze.

Staralem się mówić przyjemnym głosem, lecz moje serce rozdzierało się na milion kawałków.

-No jasne, spędzimy tu pół życia,a później zamkną nas do schroniska, na zawsze.

-Poszukajmy pomocy- zaproponowałem.

-Oszałałeś!- krzyknęła kotka, z którą konwersowałem od 3 minut, a nadal nie wiedziałem, jak się nazywa.

-Raz się żyje, ruszajmy w drogę!

-No dobra, ale najpierw może się poznamy.

Wdaliśmy się w krótką, acz treściwą pogawędkę, z której dowiedziałem się , że kotka nazywa się Irenka, ma również dwa lata i uwielbia książki. Kiedy zapytałem ją , jak je czyta, tylko mrugnęła zadziornie oczkiem.

Postanowiliśmy spędzić ten dzień jak najlepiej. Udawaliśmy, że jesteśmy w samolocie i lecimy do Francji, chodzimy w beretach i kupujemy bagietki. Udawaliśmy , że znamy się całe życie, że jesteśmy jak brat i siostra. Mimo tych wielu trudności, jakie nas spotkały, staramy się nie martwić, wręcz przeciwnie- cieszyć się życiem. Po wyobrażonym wylocie z Francji, musimy trochę odsapnąć.

-Masz jakieś największe marzenie?-pyta Irenka.

-Chciałbym...

No powiedz, nie bój się.

Chciałbym czuć, że jestem kochany.

Irenka spogląda na mnie wielkimi ślepiami, a ja kontynuuję:

-Chciałbym usłyszeć te słowa, szczerze, od osoby, którą kocham.

Myślę , a przez moją głowę przewijają się litery.

K, o , c , h , a , m C , i , e.

Patrzę na nie chwilę , słucham ich.

-Kocham Cię , Irenko.

Ona lekko się rumieniąc, wysyła do mnie uśmiech, szczery, najszczerzy uśmiech , a gdy chce już coś powiedzieć , widzę człowieka.

Nie.

To nie może być prawda.

Nie teraz.

Ludzie ze schroniska,

zabierają Irenkę.

Próbuję jej pomóc, biegnę. Nagle czuję , że upadam. To środek nasenny.

Co ja im zrobiłem?

Ja chciałem tylko usłyszeć, że ktoś mnie kocha...

Zuzanna Zgolak

Szkoła podstawowa im. K. Miarki w Ochabach Małych

Biały płaszcz wolności

Słońce dopiero wschodziło nad błękitnym morzem, odbijając się od jego tafli, pokazując nam piękno prostych dni. Miasto wciąż spało, a jedyne słyszalne odgłosy to wesoły śpiew kolorowych ptaków i szum zbiorowiska wody. Ulice zaś czyste, niezbrukane żadną niedoskonałością, która z biegiem godzin zaczęła pokrywać typową dla tego typu miejsc mieszaniną śmieci, niedopałków i gruzu.

Dlatego nic dziwnego, że drobna, niska sylwetka widniała, opierając się o barierkę mostu, oglądając widok przed sobą, choć lepszym stwierdzeniem byłoby – pochłaniając. Wzrok ciekawski, pełen niebezpiecznego błysku w tych zielonych tęczęwkach, ale też zmęczenie i zauroczenia widniejącym przed nim krajobrazem. Falowane krucze włosy tańczyły na wietrze, gdy tylko ciemny kaptur cienkiej bluzy zleciał z czupryny, uwalniając ją, tak jak Bóg wypuszcza na wolność swe dzieci. Twarz poharatana, lecz wciąż wyraźnie piękna. Dwa pieprzyki pod lewym okiem, kilka piegów usłanych na białych policzkach i niewielka blizna łącząca linie szczęki z suchymi (choć wciąż nie popękanymi) ustami. Mimika na nic nie wskazywała, widocznie obojętna na całe to piękno natury, mimo iż zapierała dech w piersiach.

- Kociak! - znajomy, głośny i roześmiany krzyk sprawił, że po plecach kruczo-włosego przebiegły dreszcze, zawsze zwiastujące coś okropnego. Szybko obrócił się na pięcie, chcąc jeszcze jakoś ominąć nadchodzący atak, jednak na nic mu były chęci, ponieważ nawet nie zdążył mrugnąć, a już jego twarz została wciśnięta w umięśnioną klatkę roześmianego, wyższego mężczyzny, którego uśmiech od ucha do ucha irytował bardziej, niżeli zielonooki by tego pragnął, a wolę napomnieć, że wcale nie pałał do tego chęcią, a wręcz przeciwnie, już planował krwawe morderstwo.

- Precz z łapami! - od razu syknął, uderzając wyższego w czubek głowy i wierząc się na wszystkie strony, aby uciec od miażdżącego uścisku nielubianego znajomego.

Wspomniany dorosły miał włosy koloru blond, które zostały ścięte aż do ramion, lecz solidnie spięte czerwoną gumką do włosów, wydawały się o wiele krótsze, niż w rzeczywistości się prezentowały. Przymrużone w uśmiechu oczy chłopaka mogły pochwalić się błękitną barwą, jakoby niebo bez żadnej chmurki na niebie, zaś ostre, lecz zarazem delikatne rysy twarzy sprawiały, że wyglądał równie przyjaźnie co męsko. Barczyste ramiona i umięśniona, wysoka sylwetka zapewne nie raz zyskiwały swoje piszczące i gruchające fanki, ponieważ, nie okłamujmy się, większość ludzi zwraca uwagę właśnie na tego typu rzeczy, a zważywszy na jego ekstrawertyczną osobowość i ciepłe oczy, każdy był jego.

- A idź ty kundlu, sio! Niedobry, niedobry! - krzyczał niższy, starając się z całych swoich sił wyrwać z solidnego, niedźwiedziego uścisku. Dla niego to definitywnie za wcześnie na tego typu zabawy, a tym bardziej z nim. W pewnym momencie tak wygiął się do tyłu, że jego głowa prawie dotknęła łydek, to był moment, w którym został puszczony, lecz nie przez własne próby uzyskania wolności, a głośnego i zakłócającego cichy spokój miasta – huku.

Kruczowłosa pocierał obolały tył głowy, w czasie gdy blondyn stał gotowy do szybkiego biegu w stronę, z której dobiegł ten rozdzierający na pół śpiącą zasłonę tego miejsca. Jednak nie ruszył się o krok, wyciągając jedynie rękę w stronę wątlejszego, aby pomóc mu wstać.

Nie potrzebowali dużo czasu, aby się zebrać i dostać do dymiącego budynku, który wyglądał jak niewielka, okoliczna kawiarnia na rogu, pachnąca parzoną kawą.

Na miejscu nie mogli spodziewać się niczego gorszego od tego, co tam zauważyli. Jeden młodociany pracownik, zapewne wciąż studiujący, albo kończący ostatni rok w szkole podstawowej, stał z nożem przy gardle, który przystawiał mu wysoki mężczyzna z łysiną na głowie. Wyglądał jakby w każdej chwili był zdolny do pchnięcia ostrego narzędzie w krtań niewinnego cywila, który pragnął tylko zarobić na chleb, aby móc przeżyć kolejny, jakże cudowny i emocjonujący dzień.

- Nie ruszać się! Inaczej... - widocznie nowy w tej przestępczej branży, ponieważ jego kończyny w każdej chwili groziły mocniejszymi drganiem, a blada twarz

dawała znak, że lada moment nogi się pod nim załamią, gdy zemdleje ze strachu i stresu.

Mimo to – wciąż trzymał broń w ręce i miał widocznie na tyle siły, aby rzeczywiście skrzywdzić niewinnego. To powód, dla którego oboje z przedstawicieli płci męskiej stanęli w miejscu, podnosząc obie ręce do góry w geście wywieszenia białej flagi, głoszącej kapitulację i brak zagrożenia z ich strony. W powietrzu jakby nagle coś zebrało, jakoby cały ciężar niezręcznej ciszy ubił się, tworząc tak niemiłą atmosferę, że można by ją kroić nożem. Obie ze stron patrzyły sobie głęboko w oczy, niby wciąż walcząc na spojrzenie, mimo iż blondyn nie miał zamiaru używać przemocy.

Wzrok zielonej i niebieskiej tęczęwki spotkał się, sprawdzając, że nastąpiła natychmiastowa wymiana zdań, chociaż żadne z ust nie ruszyło nawet o milimetr, a krtań nie zadrżała ni razu, pozostawiając w swojej spoczynkowej, nie zagrażającej słownym spiskom, czy innej nieprzyjemnej dla przeciwnika formie.

Kruczowłosy przygryzł wargę, patrząc się na coś, co znajdowało się za przestępcą, jakby z nadzieją w oczach, które odbijały promienie słońca, wpadające przez wielkie okna. Równocześnie wyższy z przybyłej dwójki lekko opuścił swoje dłonie, a na jego twarzy powstał niekontrolowany, lecz wciąż niewielki wyszczerz, jakby tylko poruszył kącikami rumianych ust. Oczy zaś jego, świeciły się czymś w rodzaju nadziei.

Na oba te gesty przestępca gwałtownie obrócił głowę do tyłu, jakby spodziewając się kogoś dość groźnego, kolejnego tymczasowego wroga, którego się nie spodziewał przez własne niedopatrzenie, brak wsparcia, czy wiele innych błędów, jakie dał radę popełnić w przedśionku tego jednego napadu z użyciem noża kuchennego.

Na to właśnie czekała ta dwójka, niemal od razu rzucając się do przodu, gdzie wyższy pochwycił za ostrze broni, odciągając je od szyi pracownika kawiarni, a niższy znalazł się za przestępcą, wskakując na niego i zakrywając jego oczy swoją dłonią, jednocześnie przyciskając palec wskazujący do jego krtani, jakby zamiast tej części ciała, widniało tam niebezpieczne narzędzie, zdolne uczynić

krwawą krzywdę. Tym sposobem przestraszony złoczyńca nie miał czasu na reakcję, nim zjawiły się służby mundurowe, które zajęły się całą resztą tego zdarzenia.

- Puść mnie pchlarzu! - krzyknął kruczowłosa ponownie chcąc się wyrwać z uścisku blondyna, który wydawał się go dusić, pytając, czy aby na pewno niższy nie zranił się przy tej bezmyślnej i niezbyt zaplanowanej akcji, mimo iż sam miał niezbyt głębokie, ale wciąż niebezpieczne przecięcie na dłoni.

I znowu zaczęli się wyklócać, lecz gdy zajdzie potrzeba nowych bohaterów – oni w biało-czerwonym płaszczu wolności zjawią się, pokazując piękno szarych dni.

Marianna Świder

Katolicka Szkoła Podstawowa w Cieszynie

Jaszczurkowa przygoda

Słońce pojawiło się na niebie wyjątkowo późno, a wściekle czerwone promienie wdarły się do mojego pokoju przez każdą najmniejszą szparę. Zerwałam się z łóżka, przebrałam się, po czym zesłam na dół. Zasnęłam. Chwyciłam plecak, który przygotowałam dzień wcześniej i wybiegłam z domu. Powitał mnie rozbawiony wzrok mojego sąsiada. Chłopak miał na imię Alexander, ale zawsze nazywałam go inaczej dlatego, że tego nie lubił. Wiele lat temu, gdy byłam mała przyprowadził się tu razem ze swoimi rodzicami. Znienawidziliśmy się od pierwszego spotkania. Czarnowłosa cały czas mi dokuczał i robił sobie ze mnie głupie żarty, które wcale nie były śmieszne.

Wyszłam z ogrodu i podeszłam do auta chłopaka. Otworzyłam drzwi od strony pasażera i usiadłam. Przez chwilę jechaliśmy w ciszy, i w sumie odpowiadało mi to, aż to czasu, gdy za oknem dojrzałam zupełnie inne krajobrazu niż te, które mijam na co dzień. Przeniosłam oburzony wzrok na bruneta, a ten zaczął cicho podśpiewywać pod nosem. Bez zastanowienia, wkurzona uderzyłam ręką o coś po swojej lewej a samochód gwałtownie zahamował.

-Co ty robisz?! - wrzasnął Xander, a mną aż wstrząsnęło.

-O to samo chciałam spytać ciebie, wywożenie swojej koleżanki między puste pola raczej nie należy do czynów godnych pochwały.

Chłopak cicho westchnął i wyszedł z samochodu. Udał się w stronę lasu. Mogłam wracać do domu, ale brak znajomości drogi robił swoje. Dogoniłam go.

- Po co tu pojechałeś? - spytałam.

- Chciałem zepsuć ci frekwencje – odparł, przypominając o tym, jak bardzo go nie lubię.

Schowałam ręce do kieszeni i kopnęłam najbliższy kamyk. Byłam gotowa odkrzyknąć mu jakąś dobrą ripostę, ale gdy już otwierałam usta usłyszałam przerażający ryk. Wzdrygnęłam się i spojrzałam na bruneta. Moje zapewnienia, że

była to tylko wyobraźnia utrudniała jego przerażona mina. Miałam aż takiego pecha? Westchnęłam i powoli się obróciłam. Co mogło być w lesie centralnie przy drodze o tej porze roku? Nagle zamarłam. Przed nami stała ogromna jaszczurko-podobna postać. Całe ciało okryte twardymi łuskami, a jej ślepia świeciły złotem.

- Wiejemy – krzyknęłam i wiedziałam, że chłopakowi bardzo spodobał się ten pomysł.

W innej sytuacji zapewne cieszyłabym się, że mnie posłuchał, ale teraz niezbyt mnie to obchodziło. Ruszyliśmy pędem przed siebie, a Xander pokazał mi ruchem ręki, żebyśmy udali się do auta. Dorwaliśmy drzwiczki, ale kreatura była coraz bliżej. Wchodzenie do auta było najgłupszą rzeczą, jaką mogliśmy teraz zrobić. Pomimo tego mój towarzysz z desperacją próbował odpalić silnik. Nie wiele myśląc obiegnęłam samochód dookoła i chwyciłam chłopaka za rękę wyciągając go ze środka.

- Co ty...

Nie dałam mu dokończyć, bo rzuciliśmy się w krzaki. Xander wypluł gałąź, która najwidoczniej znalazła się tam przez nagłe nurkowanie w zieleninie.

Obserwowaliśmy w ciszy. Nie miałam pojęcia czym mogła być ta kreatura, ale wiedziałam jedno. Nie była nam przyjazna. Schyliła się i zanurzyła kły w dachu.

- Ałć.. - mruknął – Moje ferrari italdesign gg50..

Spojrzałam na niego ze zdziwieniem.

- Kupisz sobie nowe, stać cię.

Nie odpowiedział. Obserwowaliśmy potwora w ciszy mając nadzieję, że nas nie zauważy. Gdy pobiegł do lasu oboje odetchnęliśmy z ulgą.

- Co to było.. - szepnęłam wciąż nie mając pewności, czy jesteśmy bezpieczni.

- Nie wiem, ale...

Urwał, gdy za nami usłyszeliśmy ryk. Znowu – Przekląłam pod nosem i chwyciłam kamień, który miałam pod ręką. Cisnęłam nim w jaszczurkę i zobaczyłam, jak kreatura upada na trawę z wielkim hukiem. Tylko tyle? Gdy potwór leżał na ziemi pobiegliśmy do samochodu. Na szczęście nie został poważnie uszkodzony, więc chłopak wcisnął pedał gazu i pojechaliśmy przed siebie. W końcu dojechaliśmy do centrum i zatrzymaliśmy się na najbliższym parkingu. Siedzieliśmy w milczeniu.

- Powinniśmy to gdzieś zgłosić..

- Oszalałaś? Uznają nas za wariatów – odparłam wciąż nie wierząc w to co się stało – Gdyby nie ty nic takiego by się nie przytrafiło! - krzyknęłam czując, że jestem pod wpływem emocji.

- Słucham? To ty kopnęłaś tym badziewnym kamieniem i...

- Czemu tak bardzo mnie nienawidzisz?! - spytałam, a odpowiedzią na moje pytanie była długa cisza.

- Co? - popatrzył na mnie zdezorientowany – Czy ja kiedykolwiek powiedziałam, że cię nienawidzę?

- Nie musisz tego mówić – mruknęłam i rozpięłam pasy – Wracam do domu – oświadczyłam otwierając drzwiczki.

Gdy już miałam wychodzić, poczułam na ręce dotyk bruneta, który wciągnął mnie z powrotem do auta. Oburzona obróciłam się w jego stronę, oczekując wyjaśnień. Dopiero wtedy zauważyłam jak blisko siebie się znajdujemy. Poczulałam, jak na moich policzkach pojawiają się rumieńce, ale próbowałam się otrząsnąć. Nie udało się. Wtedy chłopak przybliżył moją twarz do swojej.

- Przepraszam..- szepnęła, a ja patrzyłam, ajk jego wzrok błądzi dookoła – Ja... Nie wiedziałam, że tak to odbierasz..

I wtedy zrobił coś, czego kompletnie się nie spodziewałam. Jego ciepłe usta zetknęły się z moimi, a ja doznałam uczucia, które przedtem nieświadomie w sobie tłumiłam.

Od tego dnia minęło ledwie kilka tygodni. Pomimo tego, że sytuacja wydawała się skomplikowana, było zupełnie inaczej. Nikt nie pomyślałby, że moglibyśmy się dogadać, w końcu byliśmy „zupełnie jak pies z kotem”. Cóż.. Wiem jedno. Zdecydowanie jesteśmy wyjątkowi.

Zbornik
pobjedničkih
radova

7.

godina
međunarodnog
natjecanja

u kreativnom pisanju

POSTANI

PIŠAČ S...

Sandra Vukoja

Gradska knjižnica Český Těšín

2022

Uvodnik

Dragi čitatelji,

donedavno smo mislili kako ćemo i ove godine zbog pandemije morati odustati od „starog“ načina rada na radionici kreativnog pisanja, no polako se IPAK vraćamo u „staro normalno“.

Radionicu kreativnog pisanja održali smo 15.2.2022. godine u poslijepodnevnim satima.

Na radionici je sudjelovalo 9 učenika od petog do osmog razreda. Voditeljica radionice kreativnog pisanja bila je profesionalna pripovjedačica bajki i priča za djecu i odrasle Sandra Vukoja.

Tema ovogodišnjeg međunarodnog literarnog projekta bila je Ne bih vjerovao, da... Tema je izvrsna i po dječjem je ukusu jer djeca vole maštati i živjeti u izmišljenim svjetovima. Čitajući radove upoznat ćete mnoge likove iz njihove mašte, ali i otkriti njihove tajne želje. Radovi su nastali s lakoćom, a s radošću smo ih čitali te je teško bilo vrednovati koji će rad ući u ovaj zbornik.

Povjerenstvo u sastavu: Sandra Vukoja (pripovjedačica), Kristina Markalaus (mag. filozofije) i Francika Stehna (dipl. knjižničarka i prof. ruskog i češkog jezika) imale su težak zadatak u mnoštvu lijepih radova izabrati samo njih 6.

Sudionici su bili podijeljeni u dvije grupe, prva grupa su bili učenici petih i šestih razreda, a druga grupa, sedmih i osmih razreda. U prvoj grupi sudjelovali su: Tea Bilavčić, 5. r., Una Šimek, 5. r., Melissa Rihter, 6. r. U drugoj grupi sudjelovali su: Nevia Hrabrić, 7. r., Aleksandra Horvat, 7. r., Iva Holeček, 7. r., Erika Nolla Fila, 7. r., David Radman, 8. r., Dora Hlušička, 8.r.

U ovom ćete zborniku pronaći najuspješnije radove te se nadam da ćete uživati čitajući ih.

Romana Horvat
ravnateljica Pučke knjižnice i čitaonice Daruvar

Sandra Vukoja

Završila je Klasičnu gimnaziju fra Marijana Lanosovića s pravom javnosti. Diplomirala je 2012. godine na Učiteljskom fakultetu Sveučilišta J.J. Strossmayera u Osijeku s temom Pripovijedanje kao oblik govorenja u nastavi hrvatskoga jezika i stekla akademski naziv magistre primarnog obrazovanja.

Sandra je profesionalna pripovjedačica bajki i priča. Gostuje u brojnim školama, vrtićima i knjižnicama.

Pohađala je radionicu Kako i zašto pričati priče (Zagreb, 2011.) i napredni seminar za pripovjedače Čudesni brokat (Zagreb, 2013.) pod vodstvom naše prve profesionalne pripovjedačice bajki i priča za djecu i odrasle Jasne Held.

Sudjelovala je u radu stručnog seminara pisanja terapijskih priča za djecu Priče koje razdanjuju noć-terapijska moć priče koju je vodila australska pripovjedačica i učiteljica Susan Perrow (Zagreb, 2012.).

Pohađala je seminar Prezentacijske vještine (Zagreb, 2015.) i dvomjesečni program Razvoj poduzetničkih vještina (Slavonski Brod, 2016.)

Ostvarila je brojne nastupe među kojima se ističe redovno sudjelovanje na manifestaciji U svijetu bajki Ivane Brlić-Mažuranić u Slavanskom Brodu te gostovanje na glasovitom festivalu legendi i mitova Legendfestu u Istri. Od 2013. do 2016. sudjelovala je na pričaonicama u Centru za kulturu i film Augusta Cesarca u Zagrebu. Autorica je knjige za djecu Bajka o bajci (Matica hrvatska, 2011).

Povremeno surađuje s Fakultetom za odgojne i obrazovne znanosti, dislocirani studij Slavonski Brod gdje kao gošća predavačica održava stručna predavanja

osvojim pripovjedačkim iskustvima. Svoje predavanje održala je na Međunarodnoj studentskoj konferenciji Veliki dječji književnici/ice kao univerzalni kapital. Sa studentima četvrte godine Učiteljskog fakulteta surađivala je na projektu i istraživanju Utječe li način interpretacije bajki na jezično izražavanje učenika trećeg razreda osnovne škole.

Bila je gošća na Prvoj i Drugoj konferenciji o pripovijedanju u Varaždinu (2017./2018.) te govornica na TEDx konferenciji u Slavonskom Brodu (2017.) Od 2014. do 2020. godine volontirala je na prvom neovisnom i neprofitnom radiju u Europi Radio 92 FM+ gdje je vodila dječju emisiju Pidžama pripovijedajući bajke, te povremenim ugošćavanjem dječjih pisaca.

Osnivačica i predsjednica Udruge za promicanje kulture govorenja i kreativnog stvaralaštva "Vilinput" (2014.-2020.) te jedna od organizatorica i utemeljiteljica Hrvatskog festivala pripovijedanja. Održava radionice pripovijedanja i pisanja za djecu i mlade, učitelje, odgojitelje i roditelje te stručna predavanja na temu Moć pripovijedanja u digitalnog eri.

Polazila je petodnevnu edukaciju na temu Provedba programa za razvoj i unaprjeđenje predstavnika javnog i civilnog sektora na području sudioničkog upravljanja sektora u okviru projekta Galekorkaz (Slavonski Brod, veljača, 2019.)

Održala je i suautorsku radionicu "Moć pripovijedanja u muzejskom okruženju" (od siječnja do lipnja 2019. godine u okviru projekta Galerokaz- implementacija pripovjedačkih i lutkarskih vještina u muzejsku edukaciju po modelu sudioničkog upravljanja javnog i civilnog partnerstva koji je sufinanciran od strane EU iz Europskog socijalnog fonda.)

Polazila je trodnevnu radionicu "Interpretacija baštine za održivi razvoj turizma" (Vinkovci-Vukovar, studeni, 2019.) Ima svoj obrt Artemisia, obrt za pripovijedanje i usluge. Od rujna 2021. godine na Slavonskobrodskoj televiziji ima dječju emisiju „Vilinska čajanka“ gdje najmlađim gledateljima pripovijeda bajke i priče iz raznih dijelova svijeta. Radio Soundset Brod 2017. godine dodijelio joj je diplomu kao sugrađanki koja je svojim postignućima obilježila 2017. Godinu.

Nikada ne bih vjerovala, da...

Nikada ne bih vjerovala da ću upravo upoznati jednog malog vilenjaka po imenu Tonko. Bio je tako malen.

Tonko je živio u malenom selu koje se zove Tonkovil. Po cijele bi dane maštao, pisao priče i sastavke. Volio je pisati i čitati. Njegove priče su bile kao prave priče, a on je imao samo dvanaest godina. Jednog dana poslao je priču pod naslovom „Pustolovine četvorice dječaka“ na natjecanje. Stiglo mu je pismo gdje je pisalo da to nije dovoljno dobra priča. Tonko nije odustao. Nastavio je pisati i pisati dok nije bio zadovoljan. Tjedan dana je šetao po kući i pisao priče o djevojčici koja je voljela biti na livadi. Poslao je i tu priču na natjecanje, ali ni ona nije bila dovoljno dobra. Nastavio je pisati dok nije napisao tako dobru priču o malenome vilenjaku. Dobio je pismo u kojem je pisalo da je napisao tako dobru priču da je osvojio prvo mjesto u pisanju priča.

Od tada je prošlo šest godina i vilenjak je otputovao u veliki grad koji se zvao Viltan. Ondje si je pronašao mali stan. Zaposlio se kao učitelj hrvatskoga jezika u osnovnoj školi. Pokazao je djeci kako je pisao priče. Priče je odnio u muzej i u knjižnicu u Viltanu gdje su djeca posuđivala njegove knjige za lektiru. Djeci su se sviđele njegove priče pa su posuđivala još mnogo njegovih knjiga, priče i pjesme.

Jednog dana djeci je zadao zadatak napisati sastavak o prijatelju iz razreda. On je također pisao sastavak o jednom učeniku iz tog razreda. Djeci se jako sviđio učiteljev sastavak. Nastavili su čitati sastavke i učitelj je svima dao petice. Jednog dana postao je ravnatelj škole, ali je i dalje predavao hrvatski jeziku učenicima petih i osmih razreda. Učenici šestog i sedmog razreda bili su tužni. Jednom su napravili film o njegovoj prvoj knjizi koju je napisao s dvanaest godina. Bio je to film o malom vilenjaku. Kada je film objavljen, svi učenici su ga išli gledati u kino. Kad je Tonko saznao za film pokazao ga je petim i osmim ra-

zredima. Dao im je da napišu svoj sastavak o malom vilenjaku. Rekao je da tko napiše najbolji sastavak i zna ga objasniti da će mu zaključiti peticu na kraju školske godine. Tako je napravio.

Tonko je uvijek bio pravedan i pošten i kao ravnatelj i kao učitelj. Nakon nekoliko godina opet je počeo pisati priče o svojim učenicima i svojoj djeci. Volio je pisati i pisao je do kraja života.

Nikada ne bih vjerovala, da...

Nikada ne bih vjerovala da ću moći ovo što sada mogu: letjeti i transformirati se gdje god želim.

Uz letenje i transformiranje mogu i ono što nitko drugi ne može: spavati cijeli dan, stalno dobivati petice u školi bez učenja, stvarati nova prijateljstva bez upoznavanja nekoga, biti pametna, a da baš ništa ne znam. Ali postoji kod mene jedna mana... Ne znam kako da kažem, ali ja nemam obitelj. Posvojena sam.

Svakog dana mislim da ću se već jednom probuditi kod svojih pravih roditelja, ali ni ovi roditelji nisu toliko loši. Jako me zanima tko su moji pravi roditelji. Svakog dana se brinem za njih kao što bi se oni brinuli za mene. Pitam se jesu li uopće živi. Gledam sve moje prijatelje i prijateljice kako imaju sretnu i veliku obitelj, a ja imam samo mamu i tatu koji mi nisu ni pravi. Inače, mama i tata mi pričaju kako su oni mene našli ispred vrata, u sred zime po snijegu. Nisu me htjeli uzeti, ali su vidjeli da mi je hladno pa su me unijeli u kuću. Ne sjećam se toga.

Sutradan u školi učiteljica petog razreda je rekla: „Sljedeći tjedan idemo na izlet.“ Sva sam utrnula. Iz nekog razloga, mama i tata me nikad me nisu pustili da idem i ne vjerujem da će sada, ali pitat ću ih.

Dolazim kući sva uplašena jer su se zadnji put ljutili kada sam ih pitala mogu li ići na izlet. Drhtavim glasom sam ih upitala:

„Mama i tata, mogu li ići sljedeći tjedan na školski izlet?“

Ljutito su odgovorili: „Kakvo je to pitanje, normalno da ne možeš, što ćeš tamo.“

Tužno sam ih pogledala, okrenula se i otišla u sobu. Sljedećeg jutra došli su mi reći: „Gledaj, dušo... Sljedeći tjedan mi moramo u Njemačku. Tata je tamo dobio posao, bit ćemo ondje tjedan dana. Čuvaj se i nemoj otključavati nikome. Jesi razumjela, cvjetiću?“

Odgovorila sam: „Oh, pa to je sjajno! Sretno na putu i uživajte u Njemačkoj!“ Kad su mama i tata otišli, bilo mi je dosadno, ali sam se sjetila da imam moć transformacije. Transformirala sam se na izlet na kojem se dogodilo ČUDO. Došla sam u jedan park i ugledala na nekoj malenoj klupici, ispod velikog hrasta dvoje ljudi. Prišla sam im, a oni su u ruci držali sliku. Na toj slici sam ja kad sam bila mala u kutiji ispred mojih vrata. Zabrinuto su rekli: „Kada bi samo mogli pronaći tu našu malu djevojčicu plavih očiju, žute kose i tako svu preslatku.“ Jedva sam čekala taj dan kada ću pronaći svoje biološke roditelje! Glasno sam viknula: „To sam ja! Evo me!“

Otvorili su usta do koljena, prišli mi i uplakanih očiju me zagrlili.

Sve moći koje imate nemojte koristiti bespotrebno.

Nikada ne bih vjerovala, da...

Kada sam se probudila, sestrična me dočekala u sobi s puno svojih igračaka. Htjela je da pođem s njom gledati crtani film u kino. Nikada ne volim ići s njom u kino jer uvijek vrišti i pokazuje svoje emocije na glas, a i ne da mi se sjediti tamo sat i pol vremena.

Mama je uletjela u sobu i dala mi dvije maske, dvjesto kuna za karte za kino. Očekivala je da ću odmah pristati. Zamolila sam ju da dođe malo na stranu kako bismo popričale. Pristala je. Rekla sam joj kako ne želim ići s Emili u kino jer uvijek vrišti i nekulturna je. Mama me ignorirala i samo rekla kako o tome ne želi ni čuti. Pokušala sam urazumiti tatu, ali rekao je: „Anamarija draga, ako ne odeš s Emili u kino, njezini roditelji će se užasno naljutiti i neće ti kupovati slatkiše. Ako odeš u kino, kupit ću ti tortilju kakvu god budeš htjela!“ Čim sam čula da će mi kupiti tortilju i da neću dobivati slatkiše, odmah sam pristala! Spakirala sam stvari, uhvatila Emili za ruku i otišle smo u kino. Čim smo ušle unutra, otrčala je do takozvanog „VIP mjesta“ i skočila na njega što je jače mogla. Osramotila me!

Samo što je započeo crtani film, ona se sjetila da želi kokice. Rekla sam joj da ću kupiti, ali da drugi put kaže to ranije. Nekako sam se izmigoljila iz sjedala te izašla u predvorje. Tamo je stajao čovjek s kokicama. Zamolila sam da mi pripremi dvije male porcije te sam mu pružila dvjesto kuna. Prodao mi je kokice, a onda rekao: “Trg kralja Petra Krešimira 4, mračna ulica u 23 sata.“ Uplašila sam se i otrčala do Emili razmišljajući samo o tome da joj se ništa nije dogodilo. Kad sam se vratila do naših sjedala, nje nije bilo. Otrčala sam u tajnosti kući ostaviti kokice jer šteta je baciti ih, ja ih mogu kasnije pojesti. Odmah sam otišla nazad u kino. Susrela sam Jana, mog najboljeg prijatelja. Zezao me zato što sam spavala od 13 do 17 sati. Nasmijala sam se na to i sve mu ispričala! Još sam nadodala kako je mrak i da se još više bojim za Emili. Potapšao me po ramu za utjehu. Rekao je da ćemo se naći u centru grada kod sata za jedan sat.

Kad sam tamo došla, nije ga bilo. Poslala sam mu poruku u dogovoreno vrijeme, ali nije odgovarao. Pošto je već bilo 22:30 sati odlučila sam otići sama na dogovorenu lokaciju. Na putu sam začula slatke, male glasove. Bile su to dvije vile i Zlatokosa. Nisam mogla vjerovati. Nikada nisam vjerovala u njih, čak ni kad sam bila mala. Spazile su me i rekle kako su poslone da mi pomognu.

Rekle su da imaju plan. Rekle su da odem u tu ulicu i da pitam gdje je Emili. Čim on kaže gdje je Emili, vile će odletjeti po nju, a Zlatokosa se spustiti po mene. Složila sam se time i tako je bilo. Došla sam tamo točno u 23 sata. Tamo je bio čovjek koji prodaje kokice. Rekao je da Emili sjedi u kinu u kutu kod toaleta. Vile su odletjele tamo, oslobodile Emili te je dovele kući. Zlatokosa se spustila po mene, a on je povikao kako je samo htio da mu dam 10 000 eura. Krv mi se zaledila kad je rekao „samo“. Otišla sam kući i zagrlila Emili. Jan mi se javio da je zaspao, a mama i tata otišli su na piće s Emilinim roditeljima.

Probudila sam se i shvatila da je ovo bio samo jedan san. Nikada ne bih vjerovala da se dogodilo takvo što zaista.

Nikada ne bih vjerovala, da...

Udišem onaj prvi atom kisika, čudna tišina je oko mene. Ne vidim nikoga, ne čujem ništa. Ovdje sam sasvim sam. Zapitah se sanjam li i kako sam dospio ovdje. Gdje je sav životinjski svijet? Gdje su mi prijatelji i obitelj? I zašto se ovo baš meni događa? Skup crnih misli prolazi mi kroz glavu kao oblak crnog dima. Ništa mi nije jasno. Pogledah u lijevo. Gle! Tamo je svjetlo! Približava se! Postaje sve svjetlije i svjetlije! Osjećam toplinu i lagani povjetarac na leđima, sve oko mene je bijelo. Nepoznat glas počeo je govoriti: „Slušaj me! Ti si nada za ovaj svijet, evolucija si dinosaura koji je drugačiji od drugih. Tvoje kosti prilikom udara meteora pale su u Jupiterovu crvenu mrlju koja u sebi ima eliksir za novi život.“

Ne znam kako ću sam na ovom planetu, kako ću do moje zemlje i mojih prijatelja? Opet čujem glas, govori mi: „Vratit ćeš se na Zemlju, ali vjeruj mi dobro razmisli ako se želiš vratiti, tamo situacija nije nimalo dobra.“ Nemam što razmišljati, naravno da hoću! Auuu! Ovo boli! Pao sam toliko snažno na Zemlju da sam čak čitavu travu uništio. Čujem, čujem opet nešto, ali ovog puta to nije isti glas. To je nešto neobično! To dolazi iz mora! Ovo nije ono more koje ja znam, ovo more je drugačije more. Pitam se zašto ima crnu boju. Opet čujem glas, netko više: „Pazi! Proljeva se nafta!“ Ne znam što je to nafta, ali užasno smrdi. Gle! Galebovi padaju u vodu, ali što je to crno na njihovim krilima? Vidi! Tuljani su napokon izašli iz vode, ali zašto su i oni crni? Ubrzo čujem glas: „Hej, ti! Pazi gdje hodaš, na ovom području još su ostale bombe od rata!“ To je bio neki robot koji govori. Pitam se zašto ovdje više ništa nije isto kao prije. Gdje su nestali mirisi? Boje? Ljubav i sloga? Ne znam ni sam odgovor na ta pitanja. Na površini vode pojavilo se neko čudno vozilo. Zašto je kapetan cijeli prekriven? Samo mu se oči vide. Opet čujem neki glas: „Gdje ti je maska?“

U glavi mi je milijun pitanja: koja je to tekućina, zašto toliko životinja umire, što je to maska, što je ono u daljini, kako i zašto hodaju ljudi s noževima?

„Pazi se, to su zombiji!“ opet je neki glas progovorio.

Duboko u sebi plačem jer i ovo nije onaj stari svijet u kojem sam ja živio. Želim samo da se sve vrati na staro. U daljini vidim svjetlo. Iskreno, nadam se da je došlo po mene. Progovorilo je tihim glasom: „Rekao sam ti, ovdje se sve promijenilo. Sada više nema povratka.“ Osjećam kako se sve u meni srušilo. Bolje mi je da sam sam i sretan nego ovdje i nesretan.

Auuu! Zabolio me! Sve je postalo crno. Osjećam bol, pao sam na zemlju. Ne mogu se pomicati, ali opet čujem glasove: „Jesmo ga! To! Sad ćemo napokon postati poznati! Zamisli objavu na društvenim mrežama, a opis će biti: „Ubili smo biće koje je prijetilo Zemlji!“ Glas nastavlja govoriti: „Koliko ćemo samo novca dobiti od prodaje tijela dinosaura? Trebao sam ga slušati, onaj glas koji me je upozoravao na ovo. Nisam ni mislio da će ovako sve završiti.

Nikada ne bih vjerovala, da...

Živim u jednom velikom gradu. Grad je predivan, ali je okružen zidinama koje ne smijemo prelaziti. Nitko nikada nije bio preko, svatko govori o svojem mišljenju što bi moglo biti tamo. Oduvijek se pitam ima li tamo života, gradova, čudesnih bića... Kao mala bila sam znatiželjna, voljela sam odlaziti s prijateljima u šumu i promatrati životinje. Mama mi je stalno čitala razne priče i bajke. Voljela sam gledati zanimljive animirane filmove o čudesnim bićima i životinjama. Pitala bih se je li negdje stvarno postoji takav svijet. Svaki dan bih maštala o tome što se zapravo nalazi preko zidina i maštala bih kako ću ja jednog dana kada odrastem otići preko dokazati ljudima da je moguće otići tamo. Kad bih se vratila s tog čudesnog putovanja svima bih pričala što sam sve vidjela i doživjela.

ošao je taj dan...danas je moj rođendan. Imam sada petnaest godina, a to u našem gradu znači da sam punoljetna. Moja rođendanska želja bila je da mi se ostvari san o kojem tako dugo maštam. Odlučila sam da ću uzeti stvari i krenuti na put. Ali prije toga upitala sam svoje prijatelje žele li ići sa mnom. Svi su mi govorili kako je to opasno, kako ne znam što se nalazi preko, kako bih se trebala predomisлити i da ipak ne bih trebala otići. Jako sam tvrdoglava i nisam ih htjela slušati. Smatrala sam da netko tamo mora otići i provjeriti. Moja najbolja prijateljica odlučila je da će ići sa mnom iako se jako bojala i mislim da nije bila spremna. Sve smo isplanirale. Ponijele smo hranu, vodu i sve što nam je bilo potrebno. Nismo mogle puno toga ponijeti jer smo imale male ruksake, a i smatrale smo da će nam teret samo smetati. Nismo bile sigurne kakve će nas prepreke dočekati. Krenule smo rano ujutro. Prvi korak bio je proći kroz šumu. Nikada nisam bila duboko u šumi, mama me nikada nije puštala. Govorila je kako je tamo opasno. Došle smo do ulaza u šumu. Oprezno smo krenule. Putem kroz šumu naišle smo na mnoge grane, lišće, trnje, ali i na mnoge životinje. Bile smo jako znatiželjne i stalno smo pričale o životinjama koje bi mogle biti tamo. Nakon duge šetnje, napokon smo izašle iz šume. Došle smo do livade. Tamo je

bilo mnogo opasnih pčela i osa na koje je moja prijateljica alergična. Morale smo biti oprezne, došle smo do rijeke. Izgledala je vrlo čisto i bistro. Bile smo žedne, ali nismo znale je li ta voda možda zagađena. Odlučile smo riskirati. Dok smo pile vodu, uočile smo neke neobične životinje u vodi. Zabrinule smo se jer smo tu rijeku morale prijeći. Hodale smo uz vodu u nadi da ćemo smisliti način da prijeđemo rijeku. Nismo morale dugo hodati. Naišle smo na mali čamac, njime se poslužile i uspješno smo prešle rijeku. Došle smo do zida. To nam je bila najveća prepreka, ali naš cilj zbog kojeg smo krenule bio je da ga prijeđemo. Oduvijek sam se voljela penjati, ali kako nisam imala opremu, bilo je jako opasno. Moja prijateljica prišla je zidu, dotaknula ga i nestala. Jako sam se zabrinula, potrčala zidu i upala u zamku. To nisam očekivala! Sjetila sam se da u torbi imam nožić. Pomoću njega sam se uspjela osloboditi. Prišla sam zidu i dotaknula ga! U tom trenutku dogodilo se nešto čudesno! Oko mene su se pojavile razne boje, razne životinje i ljudi. Stvorila sam se preko zidina, dočekali su me neki ljubazni ljudi. Odmah su me prihvatili i napravili mi dobrodošlicu. Tu je svijet bio nešto drugačiji od grada u kojemu sam ja odrastala. Pratila sam njih i njihove upute. Smjestili su me u neku kolibicu. Ušla sam i srela svoju prijateljicu. Obje smo se jako obradovale jedna drugoj. Potrčale smo si u zagrljaj. Pošto ljudi u tom svijetu imaju drugačiji način življenja odlučile smo to istražiti. Ljudi nisu imali mobitele i nisu znali za tehnologiju. Djeca su veselo skakala okolo i igrala se. Ljudi su imali svoje vrtove koje bi obrađivali. Njihova zemlja je zapravo bila jako čista, rijeke su im bile bistre. Svaku večer ljudi bi u tom selu zajedno dočekali zalazak sunca. Zapalili bi vatru, sjedili bi oko nje i družili se, bilo bi puno hrane i pića. Svatko bi nešto donio. Moja prijateljica i ja nismo mogle vjerovati. Slikale smo se s njima i snimale razna videa. Sunce je zašlo i svatko je krenuo svojoj kući.

Drugi dan svi bi zajedno ručali. Moja prijateljica je pričala o životu preko zidina, ja sam potvrđivala. Pričala sam im zašto smo došle i koji je bio naš cilj. Ljudi su bili iznenađeni. Dijelili smo razna iskustva jedni s drugima. Bilo je vrijeme da odemo. Ljudi su nas otpratili do zidina. Zahvalile smo im se na svemu. Obećale smo im da ćemo se jednom vratiti, ali da prvo idemo dokazati našim prijateljima da ipak ima života preko zidina. Pozvale smo i njih da jednom dođu k nama. Svi smo bili sretni, ali i tužni zbog rastanka, a taman smo se sprijateljili.

Došle smo do zida, dotaknule ga i ponovno se stvorile u našem starom gradu. Znale smo da put natrag neće biti težak i znale smo što nas sve čeka, pa smo i krenule.

Nastavit će se...

David Radman

Nikada ne bih vjerovalo

Zovem se Rodrigo Carlevaro. Običan sam sredovječni muškarac. Živim u Madridu. Radim kao privatni detektiv već petnaest godina. Da mi je netko prije dvije godine rekao da postoje duhovi, paralelni svjetovi i magija ne bih mu povjеровao. Ali nakon onoga što mi se dogodilo, definitivno u to vjerujem.

Moj dan je počeo kao i svaki drugi dan. Uzeo sam svoju kavu i sjeo na svoj udobni, kožni stolac u svom uredu. Mnogo je dana znalo proći bez da me itko unajmi da nešto istražim. Mislio sam da će ovo biti jedan od tih dana. No, baš kad sam krenuo baciti kartonsku čašu u koš za smeće, kroz vrata mog ureda munjevito je uletio Diego Iglesias. On je bio kustos muzeja koji se nalazio dvije ulice dalje. S lica su mu se slijevali grašci znoja. Kad je došao do daha, rekao mi je:

-Molim te, dođi!

Izgledao je kao da je vidio duha. Kad sam s njim došao do muzeja, odveo me ravno na odjel sa starim knjigama. Nasred prostorije stajala je vitrina s knjigom koja je izgledala mnogo starije od ostalih. Na njezinim otvorenim stranicama pisao je neki tekst i to na jeziku i pismu koje nikad u životu nisam vidio. Izgledalo je kao neka vrsta egipatskih hijeroglifa.

-Tu knjigu smo u muzej dobili prije koji tjedan. Ne znamo gotovo ništa o njoj. Jedino što smo uspjeli saznati je to da je knjiga pronađena u grobnici nekog nepoznatog egipatskog faraona- rekao je Diego vrlo službeno i smireno.

-Ne vidim razlog zašto si me zvao? Je li nešto ukradeno? -upitao sam.

-Dobili smo jednu uputu od ljudi koji su nam dostavili tu knjigu. Rekli su nam da je ni pod koju cijenu ne otvaramo – zgroženo je rekao Diego.

-Danas sam otvarajući vrata muzeja kao i svaki dan otkad smo dobili knjigu, otišao provjeriti je li na mjestu. Ne možeš ni zamisliti kakav sam strah osjetio kada sam ju ugledao otvorenu. To nije mogao biti ni jedan od čuvara jer nema ju ključeve vitrina – zaprepašteno je rekao Diego.

-Ne vjeruješ li valjda u duhove? -podrugljivo sam ga upitao.

-Sigurno postoji razumno objašnjenje za sve to. Jamčim ti da će za tri dana sve biti riješeno, a krivac kažnjen – rekao sam što sam mogao sigurnije.

Čim sam se sam vratio natrag u ured, počeo sam istraživati sve o egipatskim faraonima. Nakon nekoliko sati pretraživanja knjiga u svojoj skromnoj biblioteci, pronašao sam zanimljiv podatak. Faraon kojeg je Diego spominjao vjerojatno se zvao Ahmeton. Zapisi o njemu su vrlo rijetki, ali se u nekoliko izvora spominje da je bio grozan vladar i tiranin. Također sam pročitao da je bio toliko zloban da ga je vlastiti vezir dao na prijevaru čarobnim riječima zatvoriti u knjigu koja je pokopana u grobnicu koja je bila predviđena za njega. Svi koji su znali lokaciju grobnice ubijeni su da ne bi ni na koji način pokušali vratiti Ahmetona u život. To me asocijalo na knjigu koju mi je Diego pokazao. Naravno da nisam vjerovao u priču o Ahmetonovu duhu koji će otvoriti se knjiga pronaći nekoga koga smatra dostojnim nasljednikom i preko njega ukrasti knjigu te oživjeti u svojoj punoj moći izgovaranjem čarobnih riječi. Odmah sam otišao svoja saznanja javiti Diegu, iako osobno u njih nisam vjerovao. Došavši natrag pred muzej koji je bio zatvoren za javnost zbog incidenta s knjigom, vrata mi je otvorio čuvar.

Bez riječi me gledao i pokazivao mi prstom u smjeru odjela s knjigama. Čuo sam prodoran glas iz te prostorije. Znao sam što se događa. Ahmetonov duh ušao je u Diega i sada ga je on namjeravao potpuno osloboditi. Nisam to mogao dopustiti! S odjela rimske civilizacije uzeo sam mač. Krenuo sam na odjel s knjigama. Ondje je Diego prodornim glasom čitao čarobne riječi. Prišao sam mu s leđa i mačem koji sam uzeo probio sam knjigu. Iz nje se prolomio strašan krik, a Diego se, izašavši iz transa, srušio na pod.

Poslije nekoliko dana nakon što se Diego oporavio, ispričao sam mu sve točno kako se dogodilo. Natjerao me da se zakunem da više nikada neću reći da duhovi i magija ne postoje. To sam sa smiješkom na licu odmah učinio jer nisam izgubio dugogodišnjeg prijatelja.

MĚSTSKÁ KNIHOVNA
ČESKÝ TĚŠÍN